Advokatrådet

KRONPRINSESSEGADE 28
1306 KØBENHAVN K
TLF.: 33 96 97 98

DATO: 25. marts 2026
SAGSNR.: 2026 - 496
ID NR.: 1186425

Kulturministeriet

kum@kum.dk
Kopi til: jubr@kum.dk og vrn@kum.dk

Høring over forslag til lov om medieombudsmanden

Ved e-mail af den 4. februar 2026 har Kulturministeriet anmodet om Advokatrådets bemærkninger til ovennævnte forslag.

Selvom forslaget er bortfaldet grundet folketingsvalg, afgiver Advokatrådet høringssvar.

Advokatrådet har følgende bemærkninger:

Advokatrådet har ingen bemærkninger til forslaget om at etablere en medieombudsmand, da det må anses som en politisk beslutning.

Advokatrådet er indstillet på at deltage i det udpegningsorgan, som ansætter medieombudsmanden, jf. lovudkastets § 2, og finder det positivt, at medieombudsmandens uafhængighed fastslås, jf. lovudkastets § 1.

Advokatrådet finder det ligeledes positivt, at ordningen evalueres efter 4 år, herunder fordi lovforslaget giver anledning til visse retssikkerhedsmæssige betænkeligheder.

Afgrænsningen af medieombudsmandens kompetence må således give anledning til tvivl. Det fremgår således af lovudkastet (s. 20), at Medieansvarsudvalget ville afgrænse kompetencen ud fra en konkret vurdering af indhold, rækkevidde og alder, idet der kunne lægges vægt på, om "indholdet eller dele heraf har karakter

af en form for nyhedsformidling eller anden formidling af oplysninger, der bringes eller viderebringes som faktuelle kendsgerninger," hvorimod kompetencen ikke skal omfatte "meningstilkendegivelser og lignende holdningsbåret indhold, medmindre der samtidig, som led i offentliggørelsen, gives eller gengives oplysninger af påstået objektiv karakter." Desuden blev der henvist til "medieaktører, hvis indhold har en vis rækkevidde," ligesom der ved fastsættelsen af "en minimumsgrænse f.eks. kunne skeles til, hvor stor en udbredelse massemedier normalt har, ligesom der vil kunne skeles til erfaringer fra andre lande." Desuden skulle det inddrages, om "afsenderen har en stor rækkevidde".

Efter Kulturministeriets overvejelser skal afgrænsningen omfattet aktører, hvis indhold har "en vis rækkevidde" og "har karakter af nyhedsformidling eller anden formidling af faktuel karakter," men ikke "meningstilkendegivelser og lignende holdningsbåret indhold." Satirisk indhold eller indhold, som udgør ren underholdning, vil som udgangspunkt ikke være omfattet, men kan dog være det efter omstændighederne. Der skal være tale om "en særlig relation her til landet," som vil have indhold på dansk "som det klare udgangspunkt". Kulturministeren skal fastsætte særlige regler om afgrænsningen af større, alternative medieaktører.

Advokatrådet anser det for betænkeligt med en så skønspræget afgrænsning af kompetencen og finder, at det nøje må evalueres, i hvilket omfang det giver anledning til tvivl i praksis.

Advokatrådet skal ligeledes henvise til den retsusikkerhed, der er indbygget i den nye ansvarsnorm om god offentliggørelsesskik:

> *"Den nye ansvarsnorm vil skulle tage udgangspunkt i almindelig redelighed og vil skulle forstås som standarden for de særlige færdigheder og den omhu, som en alternativ medieaktør med rimelighed kan forventes at udvise over for mediebrugere. Det er hensigten, at medieombudsmanden gennem sin praksis vil skulle udbygge og konkretisere den foreslåede ansvarsnorm om »god offentliggørelsesskik«. Medieombudsmanden vil herved få mulighed for at foretage en løbende normdannelse og videreudvikling af retstilstanden, som tager hensyn til den teknologiske udvikling og samfundsudviklingen."*

Advokatrådet anser det for betænkeligt, at medieombudsmanden indbringer sager, som en forurettet ikke ønsker at indbringe, og foreslår, at det præciseres, at

det bør ske efter høring af den forurettede. Advokatrådet bemærker, at en del af begrundelsen for den foreslåede adgang for medieombudsmanden til at indbringe sager for Pressenævnet er, at "en klage til Pressenævnet fra de pågældende i sig selv vil kunne forventes mødt med negativ opmærksomhed," hvorfor medieombudsmanden skal kunne indbringe sagerne. Kulturministeriet anfører, at "udgangspunktet fortsat vil være, at forurettede selv indbringer sager direkte for Pressenævnet" (s. 32).

Advokatrådet har ikke bemærkninger til den foreslåede bestemmelse i retsplejelovens 105, stk. 5, om, at Rigsadvokaten – i lighed med Forbrugerombudsmanden og ansatte i Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen – kan beskikke medieombudsmanden og ansatte hos medieombudsmanden til for byretten og landsretten at varetage udførelsen af straffesager.

Advokatrådet har ikke heller bemærkninger til den foreslåede bestemmelse i retsplejelovens § 260, stk. 8, hvorefter Justitsministeren – i lighed med Forbrugerombudsmanden og ansatte i Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen - kan tillade, at medieombudsmanden og dennes ansatte kan møde som mandatar for en part i visse sager i byretten og landsretten.

Advokatrådet har desuden ikke bemærkninger til adgangen til at behandle visse sager efter den forenklede proces, jf. retsplejelovens §§ 400, 402 og 409.

Advokatrådet har yderligere ikke bemærkninger til udvidelse af straffelovens § 268, stk. 2, til at omfatte ærekrænkelser, der er fremsat eller udbredt på en måde, som svarer til fremsættelse eller udbredelse gennem indholdet af et massemedie.

Med venlig hilsen

Andrew Hjuler Crichton
Generalsekretær

Kulturministeriet
Nybrogade 2
1203 København K

27.02.2026
J.nr. 3.3.6/amc

En medieombudsmand skal have fokus på den særlige beskyttelse af børn og unge, som de har ret til

Børnerådets bemærkninger til forslag til lov om medieombudsmanden.

Med forslaget etableres en uafhængig offentlig medieombudsmand. Medieombudsmanden vil få kompetence til at håndhæve en ny ansvarsnorm om god offentliggørelsesskik over for alternative medieaktører, til at føre og deltage i sager i retten som følge af en alternativ medieaktørs offentliggørelse og til at henstille fri proces for forhold, som er omfattet af medieombudsmandens virksomhed. Medieombudsmanden vil desuden få kompetence til at henvise sager vedrørende traditionelle massemedier til Pressenævnet. Endelig vil medieombudsmanden få en oplysende og debatskabende funktion.

Lovforslaget indeholder også følgende elementer, som følger af den politiske aftale:
• Ens regulering af massemedier udgivet under samme titel.
• Ens regler om sletning af offentliggjort indhold.
• Forenkling af genoprejsningsprocessen.
• Skærpet strafansvar med betinget offentlig påtale for alternative medieaktører.
• Afskaffelse af afgift på aktindsigt i domme og kendelser for massemedier.

Børnerådets bemærkninger kan opsummeres til:

- Børnerådet bifalder oprettelsen af en uafhængig medieombudsmand, fordi området kalder på en øget overvågning af og beskyttelse af børns rettigheder i forhold til det digitale område og alternative medieaktører.
- Det er positivt, at aftalepartierne fremhæver, at medieombudsmanden skal have et særligt fokus på overholdelsen af den nye ansvarsnorm i forhold til indhold målrettet børn og unge. Vi kunne dog have ønsket os en tydeligere fremskrivning af børn i selve loven ud fra børns særlige beskyttelsesbehov og stiller forslag om en tilføjelse i § 1.
- Børn og unge bør inddrages i tilrettelæggelse og evaluering af medieombuds-mandens kompetencer og virksomhed, så det sikres, at de afspejler børns virkelighed.

Børn som særligt beskyttelsesværdig gruppe
Børn anses efter menneskeretten som særligt beskyttelsesværdige og har derfor deres egne rettigheder, som anført i FN´s Børnekonvention. Børnekonventionen fremhæver børns ret til beskyttelse, udvikling og inddragelse. Børnerådet anbefaler på den baggrund, at aftalepartiernes anerkendelse af børn og unge som særligt udsatte og beskyttelsesværdige skrives eksplicit ind i lovens § 1 efter sidste punktum med følgende ordlyd: *"Medieombudsmanden skal have et særligt fokus på beskyttelsen af børn og unges rettigheder.".* Alternativt at samme sætning tilføjes som ny paragraf under lovens kapitel 3 om medieombudsmandens virksomhed.

Børnerådet mener, at der i forbindelse med forslaget burde være gennemført børnerettighedsvurderinger (Child Rights Impact Assessment (CRIA)) for at sikre, at lovgivningen lever op til Børnekonventionen, herunder særligt, hvordan indførelsen af en medieombudsperson konkret medvirker til sikringen af børns rettigheder, som særlig beskyttelsesværdig gruppe.

Evaluering af medieombudsmandens kompetencer og virksomhed med inddragelse af børn og unge
Det er uafklaret, hvorvidt indførelsen af en medieombudsmand er tilstrækkeligt til at løfte den meget omfattende opgave, der ligger i varetagelsen af børns rettigheder i forhold til deling af ulovligt indhold, eksponering overfor grænseoverskridende indhold, falsk nyhedsformidling med videre. Børn og unge søger langt mere information via alternative medieaktører end den voksne generation, og der er behov for, at den nyhedsstrøm afspejler et retvisende billede. Det er derfor helt afgørende, at der evalueres på medieombudsmandens kompetencer, efter at ordningen har virket i nogle år, så det sikres, at hun/han reelt har værktøjerne til at dæmme op for alternative medieaktørers eventuelle uretmæssige adfærd.
I den forbindelse bør børn og unge inddrages i en eventuel udformning og tilpasning af medieombudsmandens kompetenceområder. Det er dem, der har den største viden og erfaring med søgning af information, herunder hvilke aktører, kanaler og typer af information, de møder. Den viden bør indgå i det vigtige arbejde, en medieombudsmand udfører.

Med venlig hilsen

Bente Boserup
Forperson

Maja Olesen
Sekretariatschef

Kulturministeriet
Nybrogade 2
1203 København K
Sendt til: kum@kum.dk, jubr@kum.dk, vrn@kum.dk

27. februar 2026

Høringssvar over udkast til forslag til lov om medieombudsmanden

Danske Advokater takker for muligheden for at afgive høringssvar.

Dette høringssvar er udarbejdet i samarbejde med vores Retssikkerhedsudvalg.

Danske Advokater anser det for væsentligt at adressere det retssikkerhedsmæssige problem, der kan opstå, når borgere eksponeres for nyhedslignende indhold fra aktører, som ikke er underlagt et ansvar. På den baggrund hilser vi lovforslaget velkommen og støtter, at der etableres tidssvarende og klare rammer for alternative medieaktørers ansvar i en digital virkelighed, hvor deres indhold og rækkevidde ofte kan sidestilles med – og undertiden overstiger – traditionelle massemediers.

Vi tilslutter os lovforslagets formål om at styrke beskyttelsen af borgerne og demokratiet ved at fremme redeligheden i mediebilledet.

I dette høringssvar fremsætter vi en række bemærkninger og anbefalinger, der har til formål yderligere at understøtte disse hensyn. Beskyttelsen af borgerne og demokratiet forudsætter en afbalanceret regulering, der værner både om modtageren og afsenderen.

Det er derfor afgørende, at alternative medieaktørers – såvel større som øvrige – redaktionelle og formidlingsmæssige frihed samt den retlige forudsigelighed under den nye ansvarsnorm sikres.

Danske Advokater

- støtter, at der etableres tidssvarende og klare rammer for alternative medieaktører.
- anser det for positivt, at borgernes retssikkerhed styrkes og at redeligheden i mediebilledet fremmes.

For at sikre en rimelig balance mellem retssikkerhedshensynene for både udbyder og modtager anbefaler vi, at

- Pressenævnet i alle tilfælde bevarer sin selvstændige kompetence til at prøve spørgsmålet om retlig interesse, uanset om sagen er indbragt af medieombudsmanden.
- medieombudsmanden skal høre en forurettet, inden en sag indbringes for Pressenævnet.
- ansvarsnormen, begreberne ”større alternative medieaktører” og ”øvrige alternative medieaktører”, og hvornår noget er et alvorligt eller principielt indhold beskrives og præciseres yderligere.
- advokaten i udpegningsorganet udpeges af Advokatrådet og Danske Advokater.

Fastholdelse af Pressenævnets kompetence

Det foreslås i § 12, at medieombudsmanden kan indbringe sager for Pressenævnet. Forslaget er koblet sammen med den foreslåede ændring af medieansvarslovens § 43, stk. 2, nr. 2, jf. lovforslagets § 36, nr. 4, hvorefter Pressenævnet ikke kan afvise sager, der indbringes for Pressenævnet af medieombudsmanden med henvisning til manglende retlig interesse.

Af lovbemærkningerne følger det, at bestemmelsen indebærer, at medieombudsmanden i sager af væsentlig eller principiel betydning kan fratage Pressenævnet kompetencen til at afvise en sag med henvisning til manglende retlig interesse.

Danske Advokater bemærker, at kravet om retlig interesse udgør en grundlæggende procesforudsætning i dansk ret og et bærende element i et klagesystem. En ordning, hvor dette krav kan fraviges efter et skøn over sagens væsentlighed eller principielle karakter, indebærer en forskydning i strukturen og rejser spørgsmål om både kompetencefordeling og retssikkerhed.

Det kan efter vores opfattelse være velbegrundet at tillægge medieombudsmanden adgang til at indbringe sager for Pressenævnet. Af hensyn til nævnets uafhængighed og retssikkerheden bør det imidlertid klart fastholdes, at det er det uafhængige nævn – Pressenævnet - selv, der afgør, om en sag skal behandles, herunder om betingelserne for behandling er opfyldt.

Vi anbefaler på den baggrund, at den foreslåede ændring af medieansvarslovens § 43, stk. 2, nr. 2, jf. lovforslagets § 36, nr. 4, hvorefter Pressenævnet ikke kan afvise sager indgivet af medieombudsmanden som følge af manglende retlig interesse, udgår i sin helhed.

En ny ansvarsnorm

Den foreslåede ordning er ny og indebærer indførelsen af en ansvarsnorm om *god offentliggørelsesskik*, jf. lovforslagets § 13. Som det er tilfældet ved indførelsen af nye, generelt formulerede retsstandarder, må det forventes, at det nærmere indhold og rækkevidde først vil blive fastlagt og konkretiseret gennem administrativ praksis og eventuel domstolsprøvelse over en (længere) årrække.

I en sådan overgangsperiode – som realistisk må antages at strække sig over flere år – kan der være usikkerhed blandt de (muligvis ikke professionelle) omfattede aktører om normens præcise indhold, herunder hvilke handlinger og undladelser der vil blive anset for at være i overensstemmelse med, henholdsvis i strid med, god offentliggørelsesskik. Dette kan give anledning til retssikkerhedsmæssige betænkeligheder.

Usikkerheden imødekommes jf. bemærkningerne ved, at "Det forudsættes i denne forbindelse, at medieombudsmanden løbende vil udarbejde og opdatere et sæt retningslinjer, der afspejler ansvarsnormens nærmere indhold, således at omfattede medieaktører, mediebrugere m.v. nemt kan gøre sig bekendt hermed."

Det kan anses for betænkeligt, at medieombudsmanden både fastsætter og udvikler en ny norm for god offentliggørelsesskik, og samtidig træffer afgørelse om, hvorvidt normen er overtrådt, og giver pålæg i forbindelse med en eventuel overtrædelse i medfør af § 13 stk. 3.

Danske Advokater anbefaler derfor, at lovbemærkningerne vedrørende rammerne for ansvarsnormen uddybes og præciseres med henblik på at styrke forudsigeligheden. Herunder anbefaler vi, at det anføres, at medieombudsmanden senest efter en nærmere angiven (fx 12 måneder), periode er forpligtet til at offentliggøre retningslinjer.

Høring af forurettet

Det fremgår af kommentarerne til § 12, at det ikke vil være et krav, at medieombudsmanden hører den forurettede forud for indbringelsen af en sag for Pressenævnet. Danske Advokater anser det for en begrænsning af den forurettedes retssikkerhed, at den forurettede på denne måde vil være uvidende om en eventuel indbringelse for Pressenævnet. Den forurettede bør derfor høres. Dette er overensstemmende med de regler, der gælder i forbindelse med, at Pressenævnet tager sager op af egen drift, jf. medieansvarsloven § 44 stk. 2.

Hvad er en alternativ medieaktør

I lovforslagets § 10 stk. 1 og 2 anvendes begreberne "større alternative medieaktører" og "øvrige alternative medieaktører". Større alternative medieaktører er af Medieansvarsudvalget afgrænset til medieaktører, der ikke er omfattet af medieansvarsloven, og som har en vis rækkevidde. Afgrænsningen af hvem der vil blive betragtet som "øvrige alternative medieaktører" er alene beskrevet i begrænset omfang.

Der er behov for en klarere afgrænsning af begreberne, så alternative medieaktørers formidlingsfrihed beskyttes, og retlig usikkerhed ikke hæmmer den offentlige debat. En tydeligere begrebsbeskrivelse vil øge forudsigeligheden for de berørte aktører.

På den baggrund anbefaler vi, at begrebernes rækkevidde præciseres yderligere i lovteksten eller i lovbemærkningerne, herunder ved inddragelse af illustrative eksempler.

Alvorligt eller principielt indhold

I lovforslagets § 10 stk. 2, nr. 1 anvendes begreberne "alvorlig eller principiel karakter". Af bemærkninger fremgår det, at der ved vurderingen af, om indhold er alvorligt eller principielt, bl.a. kan lægges vægt på, om afsenderens følgere og generelle målgruppe er børn og unge, samt om indholdet retter sig mod denne gruppe. Der angives imidlertid ikke yderligere kriterier.

Der er risiko for, at den manglende præcisering skaber usikkerhed om rækkevidden af reguleringen og kan i praksis føre til en tilbageholdende tilgang til deltagelse i den offentlige debat.

Vi anbefaler derfor, at begrebernes rækkevidde og de relevante kriterier præciseres nærmere, herunder ved inddragelse af illustrative eksempler.

Udpegningsorgan

Det følger af udkast til § 2, at

> *"Der oprettes et udpegningsorgan, som ansætter medieombudsmanden. Stk. 2. Udpegningsorganet består af følgende medlemmer: 1) En landsdommer udpeget af landsretterne. 2) En repræsentant udpeget af Danske Medier. 3) En repræsentant udpeget af Dansk Journalistforbund. 4) En repræsentant udpeget af Forbundet for Influenter og Bloggere i Dansk Journalistforbund. 5) Rigsadvokaten. 6) En advokat udpeget af Advokatrådet. 7) Forbrugerombudsmanden. 8) En jurist med særligt kendskab til medieområdet udpeget af Danske Universiteter. 9) En repræsentant for offentligheden udpeget af Digitalt Ansvar og Medierådet for Børn og Unge."*

Vi anbefaler, at det i § 2, stk. 2, nr. 6, fastsættes, at advokaten udpeges af Advokatrådet og Danske Advokater. En sådan model vil sikre en bred forankring i advokatstanden og styrke den faglige

legitimitet omkring udpegningen. Begge organisationer har væsentlig indsigt og erfaring, som er relevant for hvervet, og en fælles udpegning vil bidrage til en kvalificeret og afbalanceret sammensætning af udpegningsorganet.

Det foreslås tilsvarende i § 2, stk. 2, nr. 9, at Digitalt Ansvar og Medierådet for Børn og Unge tillægges udpegningsret. Den fælles udpegningsret antages at afspejle et ønske om bred inddragelse af centrale aktører i udpegningsordningen. På den baggrund finder vi det naturligt, at advokatstanden tilsvarende repræsenteres bredt.

Afsluttende bemærkninger

Danske Advokater står gerne til rådighed for uddybende spørgsmål eller dialog.

Med venlig hilsen

Danielle Løw
Juridisk konsulent
Danske Advokater

27. februar 2026

Til
Kulturministeriet

fremsendt på mail til
KUM@kum.dk
Cc. JUBR@kum.dk og VRN@kum.dk

Dansk Journalistforbund
Medier & kommunikation

The Danish Union of Journalists

Gammel Strand 46
1202 København K
Danmark

+45 3342 8000
dj@journalistforbundet.dk
journalistforbundet.dk

Vedr. udkast til lov om medieombudsmand mv.

Dansk Journalistforbund – Medier & Kommunikation, DJ, fremkommer hermed med sit svar på høring vedrørende udkast til forslag til lov om medieombudsmanden mv.

Det foreliggende udkast til lovforslag omhandler udover medieombudsmanden en række øvrige elementer, hvoraf de fleste har været behandlet i Medieansvarsudvalget, som DJ havde plads i.

Dansk Journalistforbund – Medier & Kommunikation er enig i kernen og intentionen i det fremlagte lovudkast:

- Der eksisterer allerede en stærk medieansvarslovgivning og en veletableret selvregulering for de redaktionelle, publicistiske medier.

- Langt, langt de fleste klager fra borgere over uretmæssige beskyldninger, usandheder og krænkelser skyldes offentliggørelser på de digitale tjenester og sociale platforme – ikke i de redaktionelle medier.

Derfor er der et klart og udtalt samfundsmæssigt behov for at få en højere grad af redelighed på de sociale platforme, og for at etablere en bedre mulighed for borgerne til at kunne få genoprejsning i tilfælde af urigtige og krænkende offentliggørelser.

Dansk Journalistforbund – Medier & Kommunikation anerkender fuldt ud dette behov. Herudover har vi de følgende bemærkninger til lovudkastets elementer:

Medieombudsmanden
En meget stor del af debatten i forlængelse af Medieansvarsudvalgets rapport handlede om, hvorvidt en statslig finansieret medieombudsmand ville få vidtgående juridiske beføjelser over for de uafhængige, redaktionelle medier.

Både i og uden for Medieansvarsudvalget har DJ's repræsentanter også advaret imod dette.

På den anden side har DJ været positiv overfor, at der kunne etableres en medieombudsmand, som dels kunne være en indgang til det eksisterende, uafhængige Pressenævn, dels kunne have en debatskabende funktion i forhold til medierne, og som herudover kunne have sin primære funktion over for de sociale platforme og digitale tjenester.

Fra DJ's side så vi gerne, at det var en medieombudsmand efter svensk forbillede, som det også var den daværende kulturministers oprindelige oplæg. Det vil sige en institution, der er privat finansieret af mediebranchens væsentligste parter.

Når dette ikke er muligt i en dansk sammenhæng, så kan DJ acceptere den foreslåede statsligt finansierede medieombudsmand – vel at mærke fordi, det er en af staten uafhængig institution, som ikke ændrer væsentligt på den hidtidige medieansvarslov og de redaktionelle mediers selvregulering, og som har sine primære funktioner og kompetencer i forhold til de alternative medieaktører på de sociale platforme.

God offentliggørelsesskik
Medieombudsmanden skal tilse, at de alternative medieaktører handler i overensstemmelse med det, der i udkastet betegnes som "god offentliggørelsesskik".

Det er tydeligt, at man henter inspiration til begrebet i medieansvarsloven, hvor der opereres med "god presseskik", og i de presseetiske retningslinjer, som DJ og udgiverorganisationen Danske Medier står bag.

I lovudkastet er "god offentliggørelsesskik" imidlertid i realiteten ikke nærmere defineret. Det er ikke holdbart ud fra et retssikkerhedsmæssigt synspunkt, og det bør der rettes op på forud for et endeligt lovforslag.

Overenskomstvilkår
Fra DJ's side kan vi ikke se fornuften i, at medieombudsmanden er undtaget for de statslige regler angående personale- og overenskomstvilkår.

Evalueringer
Det fremgår af den politiske aftale og lovudkastets bemærkninger, at medieombudsmandens kompetencer mv. skal evalueres efter hhv. ét år og fire år. Dette er imidlertid ikke lovfæstet i lovudkastet, hvilket DJ finder uhensigtsmæssigt.

Øvrige elementer
Fra DJ's side kan vi tilslutte os en række af de øvrige elementer i lovudkastet:

- Ens regulering af massemedier under samme titel
- Ens regler om sletning
- Forenkling af genoprejsningsprocessen, og
- Skærpet strafansvar med betinget offentlig påtale for alternative medieaktører.

Det er alle elementer, som også har været grundigt behandlet i Medieansvars-udvalget.

Retsafgift
DJ kan tilslutte sig forslaget i lovudkastet om afskaffelse af afgiften på aktindsigt i domme og kendelser for massemedier.

Forslaget blev ikke behandlet i Medieansvarsudvalget, mens det var en del af den politiske aftale, der er baggrunden for lovudkastet.

Det er et udmærket forslag, som DJ kan støtte i sin nuværende form. Vi mener imidlertid også, at der kan arbejdes videre med det. For det handler i højere grad om åben retspleje, offentlighed i forvaltningen o.lign. – mere end det handler om mediernes ansvar og god offentliggørelsesskik.

Her er der behov for at se nærmere på adgangen til aktindsigt i domme og kendelser. Dén adgang har ansatte på traditionelle, redaktionelle massemedier selvfølgelig. Men der bør måske også være en nemmere adgang for eksempelvis selvstændige freelancere, seriøse bloggere og influenser samt tv-produktions-selskaber.

Hvis det ovennævnte giver anledning til spørgsmål eller kommentarer, står vi til rådighed for dette.

På vegne af DJ.

Venlig hilsen

Hans Jørgen Dybro
politisk chefrådgiver

DYB@journalistforbundet.dk

Richshuset
Rådhuspladsen 16
1550 København V

+45 33 97 40 00
mail@danskemedier.dk
www.danskemedier.dk

Danske Medier

Kulturministeriet
Att.: Specialkonsulent Julie Broholm

Sendt pr. email til kum@kum.dk med kopi til jubr@kum.dk og vrn@kum.dk

27. februar 2026

Høringssvar vedr. udkast til forslag til lov om medieombudsmanden

Danske Medier takker Kulturministeriet for at have modtaget høring over udkast til forslag til lov om medieombudsmanden. Lovforslaget har til formål at udmønte den politiske aftale om opdatering af medieansvarssystemet i en digital medievirkelighed, som blev indgået af regeringen, SF og Enhedslisten 9. december 2025.

Danske Medier konstaterede i december 2025 med stor tilfredshed, at partierne bag den politiske aftale udtrykkeligt slog ring om de allerede gældende ansvarsregler for medier, der er omfattet af medieansvarsloven: "Aftalepartierne anerkender det eksisterende ansvarssystem over for de traditionelle massemedier med et Pressenævn, som på baggrund af retningslinjer for god presseskik behandler sager relateret til traditionelle massemedier. Der er ikke et tilsvarende organ med samme traditioner, tilsvarende retningslinjer, kompetencer og håndhævelsesmuligheder overfor alternative medieaktørers indhold." Aftalepartierne ønskede med aftalen at gøre op med den forskel og var "derfor enige om, at der er behov for at etablere en ny ansvarsnorm for alternative medieaktører og bedre mulighed for at drage alternative medieaktører til ansvar". Foreningen bifalder, at denne anerkendelse af det eksisterende ansvarssystem for medier omfattet af medieansvarsloven også slås fast i de almindelige bemærkninger til lovforslaget i pkt. 1, side 13.

Danske Medier var repræsenteret i Medieansvarsudvalget og har både før, under og efter udvalgets arbejde talt for en klar adskillelse mellem publicistiske medier, der allerede er omfattet af medieansvarsloven og dermed underlagt Pressenævnets kompetence, og alternative medieaktører. Derfor hilser foreningen hovedlinjerne i den politiske aftale velkommen og ser samlet set positivt på det foreliggende udkast til forslag til lov om medieombudsmanden. Danske Medier finder det imidlertid relevant at fremsætte enkelte kommentarer til lovudkastet, navnlig de dele, der vedrører medieombudsmandens kompetencer over for massemedier.

Ad 2.1. – Medieansvarsudvalget

De almindelige bemærkninger til lovforslaget redegør i pkt. 2.1. på side 14 for det lovforberedende arbejde i Medieansvarsudvalget. Det anføres med henvisning til udvalgets kommissorium blandt andet, at udvalget skulle "undersøge, hvordan der kan etableres en dansk medieombudsmand" med

visse nærmere opregnede opgaver [Danske Mediers fremhævning]. Dette er imidlertid *ikke* en korrekt gengivelse af udvalgets kommissorium.

Danske Medier finder det væsentligt for forståelsen af et kommende lovforslag, at det tydeliggøres i bemærkningerne, at Medieansvarsudvalget ifølge sit kommissorium skulle "undersøge, hvordan der kan etableres en medieombudsmand efter svensk forbillede" [Danske Mediers fremhævning]. I den forbindelse bør det forklares, at en "medieombudsmand efter svensk forbillede" er en ombudsmand, der er oprettet og finansieret af mediebranchen som led i branchens selvregulering og som dermed er helt uafhængig af staten.

Repræsentanterne for massemedierne i Medieansvarsudvalget var positivt indstillede overfor etablering af en "privat" medieombudsmand, men da et flertal i udvalget fraveg kommissoriet og i stedet ville anbefale at nedsætte medieombudsmandsinstitutionen som et "uafhængigt offentligt organ, der finansieres af staten" og med beføjelser til at føre eller indtræde i retssager mod massemedierne, førte det til modstand fra nogle af medierepræsentanterne.

Ad 3.1. – Etablering af en dansk medieombudsmand

Danske Medier konstaterer, at den foreslåede tværgående kompetence for medieombudsmanden til at bidrage til den offentlige debat om den danske medievirkelighed behandles helt kort i pkt. 3.1.3. i de almindelige bemærkninger til lovforslaget, mens der henvises til pkt. 3.2. og 3.3. for så vidt angår medieombudmandens særskilte kompetencer over for henholdsvis alternative medieaktører og medier omfattet af medieansvarsloven.

Foreningen bemærker i forhold til denne systematik, at medieombudsmandens foreslåede kompetence til at henstille til, at der meddeles fri proces, ligeledes er en tværgående kompetence, som burde omtales i pkt. 3.1. Det kan derfor undre, at kompetencen i stedet behandles i næsten enslydende afsnit i pkt. 3.2.3.5. for så vidt angår alternative medieaktører og i pkt. 3.3.3.2. for så vidt angår medier omfattet af medieansvarsloven.

Ad 3.2. – Medieombudsmandens kompetencer over for alternative medieaktører

Generelt

Danske Mediers fokus har gennem hele processen været på de redaktionelle medier – først og fremmest de medier, som er omfattet af medieansvarsloven, men også digitale medier, som kvalificerer til at være omfattet af medieansvarslovens § 1, nr. 3, men som ikke har indgivet anmeldelse til Pressenævnet og derfor efter gældende ret *de facto* falder uden for medieansvarslovens anvendelsesområde. Foreningen har derfor kun enkelte principielle bemærkninger til medieombudsmandens kompetencer over for alternative medieaktører.

Danske Medier bemærker, at afgrænsningen i pkt. 3.2.3.1. af de alternative medieaktører, der vil være omfattet af medieombudsmandens kompetence, spænder over en bred kreds af aktører fra "større alternative medieaktører" (fx en influent med 50.000 følgere) til "øvrige alternative medieaktører" (fx en blogger med få interesserede læsere), som udbreder indhold "af alvorlig eller principiel karakter", der når "bredt ud".

For så vidt angår reguleringen af de alternative medieaktører finder Danske Medier helt principielt, at lovgiver bør være meget varsom med at indføre regler, som enten direkte eller indirekte kan begrænse den enkeltes ytringsfrihed.

Afgrænsning

Foreningen noterer, at medieombudsmandens kompetence angår "nyhedsformidling eller anden formidling af faktuel karakter", mens "meningstilkendegivelser og lignende holdningsbåret indhold" samt "satirisk indhold eller indhold, som udgør ren underholdning" *som udgangspunkt* ikke er omfattet, jf. pkt. 3.2.3.1.

Denne afgrænsning er imidlertid særdeles vanskelig at foretage i praksis, og selvom Danske Medier anerkender ambitionen om at beskytte mod alternative medieaktørers indhold og handlemåde i strid med "god offentliggørelsesskik", finder foreningen det magtpåliggende, at en kommende medieombudsmand ikke kommer til at fungere som en offentlig smagsdommer i forhold til indhold, som fx kan virke krænkende, forargende eller usmageligt, men som ikke desto mindre efter den Europæiske Menneskerettighedsdomstols faste praksis er lovlige ytringer, der er beskyttet efter den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 10. Se EMD's dom af 7. december 1976 i sagen Handyside mod Storbritannien, præmis 49, og en lang række senere afgørelser.

Evaluering

I forlængelse af det ovenfor anførte bifalder Danske Medier den politiske aftale om, at medieombudsmandens kompetencer skal evalueres efter fire år, som gengivet i lovforslagets pkt. 1.

Hvem repræsenterer medieombudsmanden

Særligt for så vidt angår medieombudsmandens kompetence til at indtræde i civile sager over for alternative medieaktører foreslår Danske Medier, at det tydeliggøres, at medieombudsmanden ikke kun kan biintervenere eller føre sager som mandatar for den, der føler sig krænket af en alternativ medieaktørs offentliggørelse, men også *til fordel* for den alternative medieaktør. Det anføres således blot i pkt. 3.2.3.4., at medieombudsmanden kan "støtte en part" under en retssag, men der er efter foreningens opfattelse behov for en klar markering af, at en uafhængig offentlig medieombudsmand, som har til formål at fremme almindelig redelighed i mediebilledet, naturligvis også kan bistå alternative medieaktører i sager, hvor magtfulde fysiske eller juridiske personer forsøger at forhindre berettiget offentliggørelse – de såkaldte SLAPP-sager (strategic lawsuits against public participation).

I forlængelse heraf opfordrer Danske Medier til, at Kulturministeriet gennemgår lovforslaget nøje med henblik på sikre, at medieombudsmanden faktisk kan bistå de relevante parter.

Ad 3.3. – Medieombudsmandens kompetencer over for massemedier

Generelt

Danske Medier anerkender den begrænsede kompetence, som medieombudsmanden tillægges i forhold til medier omfattet af medieansvarsloven. Lovforslaget – og den politiske aftale – afspejler dermed den balance mellem ansvarlige, publicistiske medier og uregulerede, alternative medieaktører, som foreningen efterlyste under Medieansvarsudvalgets arbejde.

Danske Medier finder det i den forbindelse særligt positivt, at der er blevet lyttet til den stærke skepsis, som repræsentanter for mediebranchen fremsatte i Medieansvarsudvalget i forhold til at give en medieombudsmand beføjelser til at føre eller indtræde i retssager mod massemedierne. Det skal derfor også for god ordens skyld bemærkes, at det er faktuelt forkert, at det i pkt. 3.3.2.2. anføres, at "Medieansvarsudvalget anbefaler…", når der rettelig kun var tale om et *flertal* i udvalget.

Det er imidlertid bemærkelsesværdigt, at lovforslaget ikke forholder sig til foreneligheden af den foreslåede offentlige medieombudsmands kompetencer overfor medier omfattet af medieansvarsloven med EU's forordning 2024/1083 om mediefrihed, navnlig artikel 4, stk. 2. Danske Medier opfordrer Kulturministeriet til at indsætte en analyse heraf i lovforslagets bemærkninger.

Indbringelse af sager for Pressenævnet

Danske Medier er stærkt bekymret for den begrebsforvirring, som har sneget sig ind i lovforslaget i forhold til medieombudsmandens kompetence til at indbringe sager for Pressenævnet.

Første afsnit i pkt. 3.3.3.1. lyder: "Det fremgår af den politiske aftale, at medieombudsmanden skal have kompetence til at indbringe sager for Pressenævnet, der har væsentlig eller principiel betydning for almindelig redelighed, og i den forbindelse argumentere for, hvorfor god presseskik er tilsidesat." [Danske Mediers fremhævninger]

Foreningen kan støtte, at medieombudsmanden får mulighed for at indbringe sager af væsentlig eller principiel betydning for Pressenævnet, men sådanne sager skal udelukkende bedømmes efter den retlige standard "god presseskik", jf. medieansvarslovens § 34, præcis som det er tilfældet, når Pressenævnet af egen drift optager en sag af væsentlig eller principiel betydning til behandling, jf. medieansvarslovens § 44, stk. 2. Se hertil Pressenævnets kendelse af 16. september 2025 i sag nr. 2025-07170, Pressenævnet mod Berlingske.

Det er korrekt, at samme begrebsforvirring fremgår af den politiske aftale (øverst side 5 i aftalen), hvilket formentlig skyldes, at noget tilsvarende fremgår af pkt. 1.4. i Medieansvarsudvalgets rapport, der indeholder en *sammenfatning* af udvalgets overvejelser (nederst side 9 i rapporten).

Danske Medier ønsker at henlede Kulturministeriets opmærksomhed på, at denne sammenfatning *ikke* afspejler Medieansvarsudvalgets flertals anbefaling, som er indeholdt i udvalgsrapportens pkt. 4.1.2.3.2. Anbefalingen lyder: "En medieombudsmand vil ved indbringelse af sager for Pressenævnet kunne indstille, at Pressenævnet træffer afgørelse om, at der er sket en offentliggørelse, der er i strid med god presseskik." [Danske Mediers fremhævning].

Sammenblandingen af "almindelig redelighed" og "god presseskik" er problematisk, da det skaber berettiget, men unødvendig tvivl om grundlaget for Pressenævnets afgørelser.

Medieansvarsudvalgets flertal anbefalede at indføre en ny ansvarsnorm om god offentliggørelsesskik for *nye medieaktører*, hvis indhold "bør tage udgangspunkt i almindelig redelighed", jf. pkt. 4.1.2.3.3. i Medieansvarsudvalgets rapport. Anbefalingen følges af aftalepartierne, der er enige om at etablere en ny ansvarsnorm om "god offentliggørelsesskik" for *alternative medieaktører*, som skal tage udgangspunkt i almindelig redelighed, jf. den politiske aftale side 3, mens man – som nævnt i indledningen til nærværende høringssvar – anerkender det eksisterende ansvarssystem for de traditionelle massemedier.

Danske Medier finder det derfor meget væsentligt, at pkt. 3.3.3.1. i de almindelige bemærkninger til lovforslaget justeres, således at ordene "for almindelig redelighed" udgår af såvel 1. som 4. afsnit.

Foreningen konstaterer samtidig, at det ikke er nærmere forklaret i bemærkningerne, hvornår en sag har "væsentlig eller principiel betydning". Danske Medier foreslår derfor, at der i bemærkningerne henvises til Pressenævnets notat om egen drift-sager af 28. september 2015, der blandt andet indeholder nævnets generelle vurdering af, hvornår en sag er af væsentlig eller principiel betydning, jf. medieansvarslovens § 44, stk. 2. De afgørende ord "af væsentlig eller principiel betydning" bør samtidig indsættes i selve bestemmelsen i lovforslagets § 12.

Danske Medier bemærker endelig, at ordene ", eller et massemedie er forpligtet til at bringe et genmæle" i pkt. 3.3.3.1. bør slettes. Dette skyldes, at en anmodning om genmæle efter medieansvarslovens § 36 altid skal fremsættes overfor den ansvarshavende redaktør for massemediet, mens redaktørens eventuelle afslag på anmodningen om at offentliggøre et genmæle kan indbringes for Pressenævnet, jf. medieansvarslovens § 43, stk. 1, nr. 2.

Det er foreningens vurdering, at der er tale om en utilsigtet gentagelse af medieombudsmandens foreslåede kompetence overfor alternative medieaktører, jf. lovforslagets § 13, stk. 3, 2. pkt. Dette understreges af, at hverken Medieansvarsudvalgets rapport eller den politiske aftale lægger op til, at medieombudsmanden skal kunne indbringe sager om genmæle for Pressenævnet, og at en sådan kompetence som nævnt også vil være i strid med medieansvarslovens systematik.

Fri proces

Danske Medier lægger afgørende vægt på, at lovforslaget alene giver medieombudsmanden kompetence til at *henstille*, at der meddeles fri proces i sager mod medier omfattet af

medieansvarsloven, men ikke til at træffe afgørelse herom. Beslutningskompetencen ligger derimod hos Civilstyrelsen.

Foreningen bifalder, at spørgsmålet om henstilling om fri proces kan indgå i den aftalte evaluering af medieombudsmandens kompetencer.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne om fri proces ovenfor ad 3.1.

Ad 3.5. – Straf og administrative bødeforelæg

Danske Medier finder det foreslåede bødeniveau i sager om alternative medieaktørers manglende overholdelse af medieombudsmandens påbud ulogisk. Der lægges således op til fordobling af bøden fra første- til andengangstilfælde og fra anden- til tredjegangstilfælde, mens der herefter gives rabat, så fjerdegangstilfælde kun takseres 50% højere end tredjegangstilfælde, femtegangstilfælde 33% højere, sjettegangstilfælde 25% højere etc.

Dertil kommer, at det teoretisk set ligefrem kan betale sig for den alternative medieaktør at lade hånt om medieombudsmandens påbud, når det allerede er sket 10 gange tidligere, da der foreslås et loft på 100.000 kr., jf. pkt. 3.5.2. i de almindelige bemærkninger til lovforslaget.

Ad 3.6. – Ens regulering af massemedier udgivet under samme titel

Danske Medier har sympati for forslaget om ens regulering af massemedier udgivet under samme titel, da det vil forhindre, at identisk indhold risikerer at blive reguleret forskelligt alt efter, om indholdet er bragt i et medie, der automatisk er omfattet af medieansvarsloven efter § 1, nr. 1 eller 2, eller i et medie med samme titel, der skal anmeldes til Pressenævnet for at blive omfattet af loven, jf. § 1, nr. 3.

Det er imidlertid foreningens vurdering, at der er tale om et meget begrænset problem i praksis, og den foreslåede ordning vil udelukkende få virkning for digitale medier, der opfylder betingelserne i medieansvarslovens § 1, nr. 3, uden at være blevet anmeldt til Pressenævnet efter lovens § 8, stk. 1, og samtidig har et søstermedie med samme titel, der automatisk er omfattet af medieansvarsloven.

Gennemførelsen af forslaget om ens regulering indebærer, at § 1, nr. 3-medier, som fremover vil blive omfattet af medieansvarsloven uden anmeldelse, fritages for de strafsanktionerede pligter til at angive, hvem der er redaktør og til at opbevare kopi af det offentliggjorte indhold, jf. pkt. 3.6.4. i de almindelige bemærkninger til lovforslaget.

Dette skaber efter Danske Mediers opfattelse to nye problemer, nemlig for det første, at den manglende opbevaringspligt risikerer at vanskeliggøre Pressenævnets sagsbehandling, og for det andet, at de § 1, nr. 3-medier, der automatisk omfattes af medieansvarsloven, fritages for pligter, som andre § 1, nr. 3-medier, der aktivt anmeldes, fortsat skal opfylde. Dermed vil der opstå ny regulering, der ikke er ens for alle § 1, nr. 3-medier.

Bemærkningerne nævner et let forståeligt eksempel med en trykt avis og en netavis, som udgives under samme titel, men sådanne tilfælde kan næppe findes i praksis, da alle de pågældende netaviser er anmeldt til Pressenævnet. Såfremt forslaget videreføres, foreslår Danske Medier derfor, at bemærkningerne i stedet forholder sig til mere relevante eksempler, såsom massemediers profiler på sociale platforme, apps og podcasts.

Ad 3.10. – Afskaffelse af afgift for udlevering af visse kopier og udskrifter m.v. for massemedier

Danske Medier ser meget positivt på forslaget om, at medier omfattet af medieansvarsloven ikke skal betale afgift efter retsafgiftslovens § 35. Der er tale om en meget reel afgiftslettelse, som vil have positiv betydning for mediernes redaktionelle virksomhed – ikke mindst den samfundsvigtige undersøgende journalistik.

Ad 5. – Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

Danske Medier konstaterer, at pkt. 5. ikke forholder sig til de økonomiske konsekvenser af, at medieombudsmanden efter lovforslagets § 12 får kompetence til at indbringe sager af væsentlig eller principiel betydning for Pressenævnet. Såfremt medieombudsmanden udnytter denne kompetence, vil det føre til øgede udgifter til Pressenævnets sagsbehandling, der som nævnt i punktet finansieres af mediebranchen. Dette bør afspejles i bemærkningerne.

Ad 9. – Forholdet til EU-retten

Som anført ovenfor under ad 3.3., er lovforslagets forenelighed med den europæiske forordning om mediefrihed ikke behandlet.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Ad § 11

Danske Medier noterer, at medieombudsmandens bidrag til den offentlige debat om den danske medievirkelighed ikke blot kan forholde sig til alternative medieaktører, men også til medier, der er omfattet af medieansvarsloven.

De kortfattede bemærkninger til § 11 forholder sig ikke nærmere til denne kompetence. Danske Medier finder det imidlertid vigtigt, at det tydeliggøres i bemærkningerne, at medieombudsmanden *ikke* har kompetence til at udtale sig om god presseskik, hvilket udelukkende Pressenævnets prærogativ. Dette vil også harmonere med bemærkningerne til § 12, der fastslår, at det er Pressenævnet, som træffer afgørelse i sager om god presseskik.

Ad § 12

Som anført ovenfor under ad 3.3. opfordrer Danske Medier til, at ordene "af væsentlig eller principiel betydning" indsættes i selve lovteksten, da § 12 i modsat fald har en langt bredere ordlyd end det, der er hensigten, jf. såvel de almindelige bemærkninger til lovforslaget som bemærkningerne til § 12.

Som ligeledes behandlet ovenfor under ad 3.3. bør henvisningen til "almindelig redelighed" slettes i bemærkningerne til § 12 på side 74. Danske Medier foreslår konkret, at ordene "for almindelig redelighed" slettes i 2. afsnit. Efter foreningens opfattelse vil hele den sidste sætning i 3. afsnit også med fordel kunne slettes.

Det fremgår af 5. afsnit i bemærkningerne til § 12, at medieombudsmanden *ikke* har pligt til at høre den forurettede forud for indbringelse af en sag for Pressenævnet og tilmed, at medieombudsmanden principielt har mulighed for at indbringe en sag *mod* forurettedes ønske. Dette forekommer indgribende og adskiller sig markant fra det krav, der stilles til Pressenævnet om høring af forurettede i tilfælde, hvor nævnet ønsker at tage en sag op til behandling af egen drift, jf. medieansvarslovens § 44, stk. 2. Denne modsatte tilgang til forurettede er slet ikke begrundet i bemærkningerne og bør efter Danske Mediers opfattelse ændres, så den svarer til den logiske og åbenlyst rimelige behandling af muligt forurettede efter medieansvarsloven. Danske Medier bemærker, at det manglende krav om høring også optræder i bemærkningerne til § 13 vedrørende alternative medieaktører.

Ad § 17

Danske Medier finder det påfaldende, at der ikke er fastsat en frist for indgivelse af klager over, at alternative medieaktører har handlet i strid med god offentliggørelsesskik i § 17 eller andetsteds. Det forekommer ikke hensigtsmæssigt, hvis en flere år gammel offentliggørelse kan indbringes for medieombudsmanden. Det gælder særligt, hvis de forhold, der har været omtalt af den alternative medieaktør, i mellemtiden har ændret sig markant. Heroverfor står, at medieombudsmanden efter § 21 kan fastsætte frister i forbindelse med sagsbehandlingen.

Foreningen er opmærksom på, at problemstillingen først kan blive aktuel nogen tid efter lovens ikrafttrædelse, jf. lovforslagets § 34, stk. 1.

Danske Medier står naturligvis til rådighed, såfremt ovenstående ønskes uddybet. Henvendelser herom kan rettes til undertegnede på telefon 3397 4000 eller email hrd@danskemedier.dk.

Venlig hilsen
Danske Medier

Holger Rosendal
Chefjurist

DMJX

Kulturministeriet
Nybrogade 2
1203 København K

Høringssvar vedr. forslag til lov om medieombudsmanden

27.02.2026

Til Kulturministeriet

Thomas Pallesen
+45 20 41 87 13
tpa@dmjx.dk

Danmarks Medie- og Journalisthøjskole

Helsingforsgade 6A-D
8200 Aarhus N

CVR: 31111048

+45 89 440 440
dmjx.dk

Danmarks Medie- og Journalisthøjskole takker for muligheden for at give høringssvar vedr. forslag til lov om medieombudsmanden.

DMJX noterer sig med tilfredshed, at det fortsat er medieansvarsloven og Pressenævnet, der regulerer forholdene for de journalistiske medier, som er tilmeldt Pressenævnet. At medieombudsmanden får mulighed for at anmelde sager til Pressenævnet ændrer ikke dette forhold, men supplerer efter vores opfattelse blot den nuværende mulighed for, at Pressenævnet kan rejse sager af egen drift.

Vi kan ligeledes anbefale ændringen i § 8, stk. 1, 4. pkt., som sikrer det presseetiske ansvar for indhold udgivet af journalistiske medier uanset hvilken platform, indholdet bliver udgivet på. Ændringen vil lette såvel mediernes som Pressenævnets arbejde med registrering og er helt i overensstemmelse med ånden i medieansvarsloven fra 1992. Som det fremgår af den forudgående betænkning, blev anmeldelsespligten for internetmedier primært indført af praktiske hensyn.

Vi vil opfordre til, at medieombudsmandens arbejdsområde også i fremtiden fastholdes på de alternative medieaktørers virksomhed, og at medieombudsmandens virke indenfor de traditionelle og journalistiske mediers område begrænses til muligheden for at anmelde sager til Pressenævnet samt initiere en mere generel debat om mediernes virksomhed. Det bør sikres, at medieombudsmandens virksomhed dels ikke kommer til at overlappe med Pressenævnets og dels ikke får en “chilling effect” på de journalistiske mediers virksomhed, som kan komme i konflikt med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 10. Den nuværende regulering af de journalistiske medier giver efter vores opfattelse en passende balance mellem hensynet til ytrings- og informationsfrihed og andre hensyn, herunder hensynet til privatlivets fred og lov og orden. Denne balance bør derfor ikke forstyrres.

Med venlig hilsen

Thomas Pallesen
Lektor i medieret

tpa@dmjx.dk
+45 20 41 87 13

Til: Justitsministeriet (jm@jm.dk), Service (kum@kum.dk)
Cc: Victor Rou Røddik Nielsen (vrn@kum.dk), Julie Broholm (jubr@kum.dk)
Fra: Datatilsynet (dt@datatilsynet.dk)
Titel: Bemærkninger til forslag til lov om medieombudsmanden
Sendt: 12-02-2026 10:53

Vedrørende forslag til lov om medieombudsmanden, Datatilsynets j.nr. 2026-11-0473

Til Kulturministeriet og Justitsministeriet

Datatilsynet har den 30. januar 2026 modtaget ovenstående lovforslag med anmodning om tilsynets eventuelle bemærkninger hertil.

Lovforslaget fastsætter en række regler vedrørende "alternative medieaktører". Det fremgår bl.a. af forslagets almindelige bemærkninger, at disse medieaktører afgrænses til aktører, der offentliggør indhold, der har karakter af nyhedsformidling eller anden formidling af faktuel karakter herunder kendsgerninger, der bringes eller viderebringes som faktuelle kendsgerninger. Det vil ikke omfatte meningstilkendegivelser eller lignende holdningsbåret indhold, satirisk eller underholdningsindhold eller indhold, som falder under Forbrugerombudsmandens kompetence.

Datatilsynets gør opmærksom på, at der med ovenstående afgrænsning fortsat vil være et afgrænsningsspørgsmål vedrørende det aktuelle lovforslag og databeskyttelsesreglerne, for så vidt angår indhold fra aktører, der offentliggør indhold med eller om andre personer, men som ikke er omfattet af ovenstående afgrænsning.

Tilsynet skal i øvrigt pointere, at der i slutningen af afsnit 3.7.4 i forslagets almindelige bemærkninger om afskaffelse af anmeldelseskravet til Pressenævnet og Datatilsynet henvises til lovforslagets § 33, og ikke til den relevante § 37.

Datatilsynet har ikke øvrige bemærkninger til lovforslaget.

Såfremt ovenstående giver anledning til spørgsmål, er ministeriet velkommen til at kontakte undertegnede på tlf. 29 49 32 82.

Med venlig hilsen

Christine Børrum
Fuldmægtig, cand.jur.

DATATILSYNET

Carl Jacobsens Vej 35
2500 Valby
T 33 19 32 00
dt@datatilsynet.dk
www.datatilsynet.dk

Kulturministeriet

Sendt per mail til kum@kum.dk
cc. jubr@kum.dk og vrn@kum.dk

DR |
DR Byen
Emil Holms Kanal 20
DK- 0999 København C
dr.dk

DR Jura

J.nr. 26/00426

25. februar 2026

DR's bemærkninger til udkast til forslag til Lov om medieombudsmanden

DR takker Kulturministeriet for muligheden for at afgive bemærkninger til udkastet til lovforslag.

DR ser positivt på lovforslagets formål om at styrke borgernes retssikkerhed og adressere det demokratiske problem, der opstår, når alternative medieaktører med betydelig gennemslagskraft distribuerer nyhedslignende indhold uden at være underlagt et særligt ansvar på samme måde som de traditionelle massemedier, der er underlagt medieansvarsloven. I dette høringssvar forholder DR sig dog ikke nærmere til de konkrete forslag til Medieombudsmandens kompetencer over for de alternative medieaktører eller den foreslåede regulering af alternative medieaktører i lovforslaget i øvrigt, men fokuserer på de dele af lovforslaget, der forventes at få særlig betydning for de traditionelle massemedier i praksis.

DR bakker op om, at Medieombudsmanden tillægges en række kompetencer over for de traditionelle, redaktionelle massemedier med henblik på at bevare og styrke det nuværende system med Pressenævnet, herunder at Medieombudsmanden kan indbringe visse sager for Pressenævnet og vil skulle påtage sig en oplysende og debatfaciliterende rolle. DR finder det i den forbindelse meget positivt, at Medieombudsmanden ikke tillægges kompetence til at anmode om, at der rejses tiltale i sager om freds- og ærekrænkelser, der er fremsat eller udbredt gennem indholdet af et massemedie, eller føre sagen, hvis der rejses tiltale.

Nedenfor opsummeres de væsentligste pointer i DR's høringssvar, der primært går på de dele, hvor lovforslaget er uklart, og hvor lovtekst eller bemærkninger bør præciseres, eller hvor lovforslaget synes at gå videre end Medieansvarsudvalgets anbefalinger. Herefter følger DR's bemærkninger til en række konkrete hovedpunkter i lovforslaget. Afslutningsvis oplistes en række punkter i lovforslaget, som DR har forholdt sig til, men som ikke giver anledning til særlige bemærkninger fra DR's side.

- Henvisningen til det nye begreb "almindelig redelighed" i de af lovforslagets bestemmelser og i de bemærkninger, der vedrører de traditionelle massemedier, rejser tvivl om, hvorvidt der tiltænkes indført en ny ansvarsnorm, som de traditionelle massemedier forventes at skulle overholde, eller som i øvrigt indebærer et pres på medierne for at tilpasse deres redaktionelle linje. Konsekvensen er et potentielt parallelt og uklart normsystem, hvilket i sig selv kan have en "chilling effect" på massemedierne i redaktionelle valg.
- DR anerkender ønsket om, at Medieombudsmanden får en oplysende og debatfaciliterende rolle, også i forhold til de traditionelle massemedier. DR skal dog

understrege vigtigheden af, at Medieombudsmanden også i forbindelse med udførelsen af opgaven efter § 11 har fokus på ikke at indføre en ny og mere restriktiv ansvarsnorm, som de traditionelle massemedier forventes at leve op til.
- DR anerkender ønsket om, at Medieombudsmanden skal kunne indbringe sager for Pressenævnet, der har væsentlig eller principiel betydning, men forslaget til § 12 og bemærkningerne hertil giver anledning til en række bemærkninger om bl.a. kriterier og den nærmere proces i forbindelse med indbringelse af sager.
- Den foreslåede § 22 går efter DR's opfattelse videre end nødvendigt, og oplysninger om forurettede i sager efter den foreslåede § 13, stk. 2, bør i stedet undtages aktindsigt efter en konkret vurdering.

Hvad angår de almindelige bemærkninger mere generelt, finder DR det relevant under pkt. 9 om "Forholdet til EU-retten" specifikt at nævne den europæiske forordning 2024/1083 om mediefrihed, navnlig artikel 4. DR bemærker også, at pkt. 5 i indholdsfortegnelsen om "Forholdet til Danmarks internationale forpligtelser" synes at være røget ud af lovforslagets almindelige bemærkninger. I den forbindelse kunne det være relevant at nævne EMRK artikel 10.

Etablering og formål (forslaget til § 1)
På baggrund af bemærkningerne til § 1 er det for DR uklart, om der er tale om en formålsbestemmelse, eller om der ligger en selvstændig opgavevaretagelse i § 1, og hvad forholdet er mellem § 1 og § 11. Bl.a. fremgår det af bemærkningerne, at *"[d]enne **opgave** vil både gælde alternative medieaktører og traditionelle massemedier"*. Det fremgår også, at Medieombudsmanden vil skulle *"anvise den almindelige redelighed, der som minimum vil kunne forventes af medieaktører, som opererer i et demokratisk samfund"*. Denne potentielle opgave skal i henhold til forslaget også gælde massemedier omfattet af medieansvarsloven. Dette er nogle af de bemærkninger, der gør det uklart, om der med lovforslaget foreslås indført en ny norm om "almindelig redelighed", som skal gælde for også traditionelle massemedier, uden at dette begreb uddybes nærmere, eller hvilken betydning det forudsættes at få for de traditionelle massemediers arbejdsvilkår og redaktionelle råderum. DR kan derudover henvise til DR's bemærkninger om dette begreb under DR's bemærkninger til forslaget til § 12.

Derudover fremgår det af bemærkningerne, at *"begrebet almindelig redelighed skal forstås i sammenhæng med den foreslåede ansvarsnorm i lovforslagets § 13, stk. 1"* (god offentliggørelsesskik). Forholdet mellem de to begreber giver anledning til tvivl, da § 13, stk. 1, og kravet om god offentliggørelsesskik kun gælder for de alternative nyhedsaktører, mens begrebet "almindelig redelighed" også nævnes i de bestemmelser, der gælder for de traditionelle massemedier.

Bidrage til den offentlige debat om den danske medievirkelighed (forslaget til § 11)
DR anerkender ønsket om, at Medieombudsmanden får en oplysende og debatfaciliterende rolle, også i forhold til de traditionelle massemedier. DR skal dog understrege vigtigheden af, at Medieombudsmanden i forbindelse med udførelsen af opgaven i praksis har fokus på ikke at indføre en ny og mere restriktiv ansvarsnorm, som de traditionelle massemedier forventes at leve op til, jf. også DR's bemærkninger til §§ 1 og 11 om begrebet "almindelig redelighed". I praksis vil der således kunne være en hårfin grænse mellem en debatfaciliterende rolle og udtalelser, som – når de kommer fra en offentlig medieombudsmand – risikerer at indebære et pres på medierne for at tilpasse deres redaktionelle linje til den linje, som Medieombudsmanden anlægger ved udførelse af opgaven efter § 11, hvis

denne kan opfattes som mere restriktiv end god presseskik – især da Medieombudsmanden samtidig vil kunne indbringe sager for Pressenævnet.

Indbringe sager for Pressenævnet (forslaget til § 12)
DR anerkender ønsket om, at Medieombudsmanden skal kunne indbringe sager for Pressenævnet, der har væsentlig eller principiel betydning. Forslaget til § 12 og bemærkningerne hertil giver dog anledning til en række bemærkninger:

Kriterierne for, hvilke sager Medieombudsmanden forventes at indbringe
DR finder dog, at kriterierne for, hvornår Medieombudsmanden kan indbringe sager, bør afgrænses med større tydelighed i såvel lovtekst som bemærkningerne til § 12. DR opfordrer til, at kompetencen bør afgrænses til væsentlige eller principielle sager, jf. nedenfor.

DR er enig i, at kompetencen bør afgrænses til sager af væsentlig eller principiel betydning, men finder det uklart, hvad der ligger i tilføjelsen "for almindelig redelighed", og hvad det har af betydning for de sager, som Medieombudsmanden forventes at indbringe for Pressenævnet. Derudover fremgår det af de specielle bemærkninger, side 74, at "Pressenævnet som hidtil alene vil skulle træffe afgørelse i sager om, hvorvidt der er sket en offentliggørelse, der er i strid med god presseskik og hvorvidt et massemedie er forpligtet til at offentliggøre et genmæle. *Pressenævnet vil ikke kunne tage stilling til om f.eks. en offentliggørelse er i strid med almindelig redelighed*". Den sidste sætning kan efter DR's opfattelse give anledning til tvivl om, hvorvidt Medieombudsmanden vil underlægge de traditionelle massemedier en ny norm om "almindelig redelighed", og om en sådan ny norm vil være afgørende for, om Medieombudsmanden indbringer et medie for Pressenævnet.

Afgrænsningen til sager af væsentlig eller principiel betydning bør derudover fremgå af lovteksten for at undgå "lovgivning i bemærkningerne", og de specielle bemærkninger bør i højere grad uddybe og supplere begrebet for at undgå vilkårlighed med hensyn til, hvilke sager Medieombudsmanden indbringer. Det er efter DR's opfattelse afgørende, at der i bemærkningerne opstilles rammer for, hvilke typer af sager, som lovgivningsmagten forestiller sig, at Medieombudsmanden skal indbringe, også med det formål at undgå, at der kan rejses tvivl om, hvorvidt Medieombudsmandens valg af sager kan være motiveret af uvedkommende hensyn, politisk pres el.lign.

Til sammenligning kan DR henvise til Pressenævnets meddelelse om egen drift-sager af 28. september 2015 punkt 2.3, hvori det anføres, *"at der skal være tale om en sag, der isoleret betragtet har en væsentlig betydning, f.eks. fordi den har givet anledning til betydelig offentlig debat eller har afgørende betydning af en vis styrke for enkeltpersoner eller det involverede medie. En principiel sag må anses for at være en sag, hvor nævnet kan tage stilling til spørgsmål med en generel rækkevidde f.eks. i relation til mediernes fremgangsmåde i andre lignende sager eller til borgernes retsstilling ved omtale i medierne."* I meddelelsen oplistes også en række sagstyper, hvor den primære fællesnævner synes at være, at klage ikke kan forventes indgivet af forurettede selv, herunder hvor der er tale om personer, der midlertidigt eller mere varigt ikke er i stand til at varetage deres interesser, er i en belastet situation og ikke har overskud til at klage o.lign.

DR kan også henvise til Medieansvarsudvalgets anbefalinger, hvor der særligt henvises til sager, "som ikke kan forventes rejst af den forurettede selv". Medieansvarsudvalget nævner til eksempel "personer, som allerede er genstand for offentlig debat, og hvor en klage til Pressenævnet fra de pågældende i sig selv vil kunne forventes mødt med negativ

opmærksomhed" og "personer, som ikke selv er i stand til at rejse sådanne sager". Lovforslaget går på dette punkt således videre end Medieansvarsudvalgets anbefalinger.

Indbringelse af sager fra både Medieombudsmanden og forurettede på samme tid?
DR noterer sig endvidere, at det fremgår under pkt. 3.3.3.1 i de almindelige bemærkninger, at Medieombudsmanden både vil kunne henvise sager på baggrund af henvendelser og på eget initiativ, samtidig med at det bemærkes, at udgangspunktet fortsat vil være, at forurettede selv indbringer sager direkte for Pressenævnet. Af de specielle bemærkninger side 74 fremgår tilsvarende, at "den foreslåede bestemmelse ikke ændrer på den forurettedes mulighed for at indbringe sager for Pressenævnet i medfør medieansvarsloven". Dette rejser spørgsmålet om, hvorvidt Medieombudsmanden kan indbringe en sag for Pressenævnet samtidig med, at forurettede selv indbringer sagen, hvorefter der vil kunne køre to forskellige klagesager ved Pressenævnet vedrørende samme indhold, hvilket vil medføre en række udfordringer i praksis. Der bør tages højde for dette i lovforslaget.

Indbringelse af sager på baggrund af henvendelser, hvor der ikke er retlig interesse
Medieombudsmandens adgang til at indbringe sager "på baggrund af henvendelser" uddybes ikke. DR forstår lovforslaget således, at Medieombudsmanden kan indbringe sager på baggrund af henvendelser, indgivet af personer uden retlig interesse, som Pressenævnet – sammenholdt med den foreslåede ændring af medieansvarslovens § 43, stk. 2, nr. 2 (lovforslagets § 1, nr. 4) – ikke kan afvise. Til sammenligning kan Pressenævnet i dag afvise klager pga. manglende retlig interesse. DR forstår det således, at Pressenævnet dermed mister muligheden for at afvise klager, som Pressenævnet ellers ville kunne afvise pga. manglende retlig interesse, hvis sagen indbringes via Medieombudsmanden på baggrund af en henvendelse fra en person uden retlig interesse. DR formoder, at Pressenævnet fortsat vil kunne afvise en klage indgivet til Pressenævnet fra en person uden retlig interesse, uanset om Pressenævnet samtidig behandler en klage indbragt af Medieombudsmanden vedrørende samme indhold.

Indbringelse af sager mod forurettedes ønske
Det fremgår af de specielle bemærkninger, side 74, *"at det ikke vil være et krav, at medieombudsmanden hører den forurettede forud for indbringelse af en sag for Pressenævnet, eller at den forurettede samtykker til indbringelsen"*. En sådan praksis giver anledning til betænkeligheder. Først og fremmest synes dette ikke at fremgå af Medieansvarsudvalgets anbefalinger. Efter Pressenævnets egen praksis behandler nævnet heller ikke sager af egen drift, hvis forurettede ikke ønsker det. En udfordring ved indbringelse af sager mod forurettedes vilje er bl.a., at det kan indebære vanskeligheder med hensyn til sagens oplysning, hvis der er behov for yderligere oplysninger om f.eks. faktum i sagen fra den berørte person. En sådan praksis synes særlig betænkelig, hvis Pressenævnet ikke kan afvise at tage de sager op, som Medieansvarsombudsmanden indbringer.

Forholdet til medieansvarslovens § 34, stk. 3 (indbringelse af sager vedrørende DR, TV 2 Danmark A/S og de regionale TV 2-virksomheder)
Det følger af medieansvarslovens § 34, stk. 3, at klager over DR's, TV 2/DANMARK A/S' eller de regionale TV 2-virksomheders overtrædelse af god presseskik altid først skal indgives til disse, og at det pågældende medie skal træffe afgørelse, inden afgørelsen kan indbringes for Pressenævnet. Om baggrunden herfor anføres det i bemærkningerne til bestemmelsen bl.a., at "den foreslåede klagevej vil sikre, at klagerne får en tilfredsstillende klagesagsbehandling, hvormed også antallet af klagesager for nævnet reduceres".

DR foreslår, at den sædvanlige procedure for sager vedrørende DR's, TV 2 Danmark A/S' og de regionale TV 2-virksomheders eventuelle brud på god presseskik også gælder for de sager vedrørende de pågældende medier, som Medieombudsmanden måtte tage op. Efter DR's opfattelse bør det gælde de sager, som Medieombudsmanden ønsker at indbringe på baggrund af henvendelser, såvel som de sager, som ønskes indbragt på Medieombudsmandens eget initiativ. Herefter vil Medieombudsmanden kunne indbringe mediets afgørelse for Pressenævnet. DR bemærker, at de pågældende medier – som i dag – har en egentlig pligt til at behandler de indkomne klager. Ved at følge den sædvanlige procedure i § 34, stk. 3, også for de sager, som Medieombudsmanden vurderer bør indbringes for Pressenævnet, udnyttes den eksisterende klageordning i overensstemmelse med lovgivers hensigt, Pressenævnets ressourcer optimeres, de pågældende mediers pligt til at behandle klagerne fastholdes, og klagerne sikres en effektiv og ensartet sagsbehandling.

Indbringelse af sager om afslag på genmæle

Generalklausulen om, at mediernes indhold og handlemåde skal være i overensstemmelse med god presseskik, fremgår af medieansvarslovens 34 i lovens kapitel 5, mens reglerne om genmæle fremgår af kapitel 6. Der er tale om to forskellige typer af sager, ligesom processen er forskellig. En anmodning om genmæle skal altid først fremsættes til mediets redaktør. Afslår redaktøren at bringe genmælet, kan afslaget indbringes for nævnet.

Det fremgår af de specielle bemærkninger, at Medieombudsmanden skal kunne indbringe sager for Pressenævnet om, hvorvidt et medie er forpligtet til at bringe et genmæle.
DR bemærker, at en sådan kompetence ikke ses at være en del af Medieansvarsudvalgets anbefalinger. Det fremgår derimod, at Medieombudsmanden vil *"kunne indstille, at Pressenævnet træffer afgørelse om, at der er sket en offentliggørelse, der er i strid med god presseskik"*. Der er ikke i lovforslagets almindelige bemærkninger redegjort for, hvorfor lovforslaget går videre end Medieansvarsudvalgets anbefalinger. DR gør særligt opmærksom på, at indbringelse af et afslag på genmæle for Pressenævnet altid forudsætter, at der har været en forudgående anmodning fra klageren til mediet. Det er uklart, om Medieombudsmanden først skal kunne gå ind i sagen, efter at mediet har afvist en anmodning om genmæle, og hvad Medieombudsmandens rolle i så fald er.

Kompetence i netop sager om genmæle rummer desuden den særlige udfordring, at pålæg om genmæle er en form for tvangsoffentliggørelse i mediet, hvorfor indblanding fra en offentlig aktør – fx i forhold til formulering af genmælet – må anses for særligt problematisk.

Oplysninger om forurettede i sager efter § 13, stk. 2, underlægges en særlig tavshedspligtsbestemmelse (forslaget til § 22)

Det er DR's opfattelse, at den foreslåede § 22 går videre end nødvendigt. DR opfordrer Kulturministeriet til at genoverveje, om der er behov for at underlægge oplysninger, som kan identificere forurettede i en sag omfattet af § 13, stk. 2, en særlig tavshedspligtsbestemmelse, eller om ikke offentlighedslovens øvrige undtagelsesbestemmelser yder forurettede den nødvendige beskyttelse. DR forstår den foreslåede bestemmelse således, at den bl.a. vil forhindre aktindsigt i oplysninger om forurettede, fx dennes stilling, uanset om vedkommendes identitet i øvrigt måtte være offentligheden bekendt – fx fordi vedkommende selv har omtalt sagen, eller det forhold, der har givet anledning til klagen/sagen, måtte være behandlet i medierne i anden sammenhæng – og uanset om der måtte være tale om en offentlig kendt person el.lign. Dertil kommer, at sager efter § 13, stk. 2, netop vedrører allerede offentliggjort indhold, og at der samtidig i stk. 5 lægges op til, at Medieombudsmanden skal offentliggøre sine afgørelser efter stk. 2. Det forekommer

umiddelbart vanskeligt at udarbejde en fyldestgørende sagsfremstilling uden at røbe oplysninger, der potentielt kan identificere forurettede. Traditionelle massemedier, der kan have interesse i at dække sager om alternative nyhedsaktørers distribution af ulovligt indhold, som har samfundsmæssig interesse, kan derudover have legitimt behov for at efterprøve forurettedes identitet, og vil altid være underlagt god presseskik mv. i forbindelse med eventuel formidling af sagen.

Det er DR's opfattelse, at oplysninger om forurettede i den pågældende sager bør undtages aktindsigt efter en konkret vurdering. Til sammenligning er tilsvarende oplysninger i sager ved Pressenævnet ikke underlagt en særlig tavshedspligtsbestemmelse.

Afskaffelse af afgift (forslaget til § 39)
DR finder det positivt, at man med lovforslaget afskaffer den afgift, massemedier i dag betaler for at få udleveret bl.a. domme og kendelser.

Derudover bemærkes for god ordens skyld, at DR ikke har bemærkninger til følgende dele af lovforslaget:

- Kompetence til at meddele fri proces (forslaget til § 16)
- Mulighed for at behandle visse private straffesager efter den forenklede proces/småsagsproces, samt om advokatpålæg (forslaget til § 35)
- Ens regulering af medier udgivet under samme titel (forslaget til § 36)
- Afskaffelse af krav om anmeldelse af offentligt tilgængelige informationsdatabaser til Pressenævnet og Datatilsynet (forslaget til § 37)

Med venlig hilsen

Mads Diness Jensen
Direktør for Økonomi og Ressourcer

Til: Service (kum@kum.dk), Julie Broholm (jubr@kum.dk)
Fra: DEP Høringer (hoeringer@em.dk)
Titel: EMs høringsvar til Præhøring af udkast til lovforslag om medieombudsmand mv. (EM Id nr.: 1135371)
Sendt: 22-12-2025 12:49

Til Kulturministeriet

Erhvervsministeriet har modtaget følgende bemærkninger til den fremsendte høring: Præhøring af udkast til lovforslag om medieombudsmand mv.

ERST har bidraget til nedenstående del af ministeriets høringssvar:

Fra ERST

Hermed OBRs reviderede præhøringssvar vedr. nedenstående præhøring. Dette præhøringssvar erstatter OBR's tidligere fremsendte præhøringssvar, der blev sendt den 12. december.

I er meget velkomne til at kontakte OBR, hvis I har spørgsmål.

Med venlig hilsen
Pernille Stentebjerg Sigsgaard

Revideret præhøringssvar vedrørende Forslag til lov om medieombudsmanden og ændring af retsplejeloven

Erhvervsstyrelsens Område for Bedre Regulering (OBR) har modtaget lovforslaget i præhøring.

OBR har følgende vurdering af forslagets administrative konsekvenser for erhvervslivet. Ændres forslaget, kan nedenstående vurdering ikke bruges i forbindelse med den offentlige høring.

Administrative konsekvenser
OBR vurderer, at lovforslaget kan medføre administrative konsekvenser i form af omkostninger for erhvervslivet. De administrative konsekvenser består i, at alternative medieaktører dels skal oplyse tredjeparter om kritik jf. §8 og dels skal lave skriftlige udtalelser til Medieombudsmanden jf. §19. OBR vurderer, at de administrative konsekvenser ikke overstiger bagatelgrænsen for forelæggelse for Regeringens økonomiudvalg på 4 mio. kr., hvorfor de ikke kvantificeres nærmere.

OBR minder om, at vurderingen af de administrative konsekvenser skal fremgå af den samlede konsekvensvurdering a f lovforslagets erhvervsøkonomiske konsekvenser i forbindelse med den offentlige høring af lovforslaget. Konsekvenserne anføres i afsnittet *Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet* i de almindelige bemærkninger til lovforslaget

Med venlig hilsen

Pernille Stentebjerg Sigsgaard
Specialkonsulent
Tlf. direkte 35 29 13 87
E-post PerSig@erst.dk

Det noteres, at høringen også er blevet sendt til følgende af Erhvervsministeriets styrelser: ERST, SIK, KFST, PVS, NH, FTnet og SFS

Med venlig hilsen

ERHVERVSMINISTERIET

ANJA SOFIA HANSEN (EM-DEP)
Direktionssekretær
DEP Høringer

Slotsholmsgade 10-12
1216 København K
anshan@em.dk
Tlf. 33 92 33 50
Mobil +45 91 33 70 25
EAN 5798000026001

Erhvervsministeriet er ansvarlig for behandlingen af de personoplysninger, vi modtager om dig. Du kan læse mere om, hvordan vi behandler dine personoplysninger på vores hjemmeside em.dk/privatlivspolitik.

Erhvervsministeriet gør opmærksom på, at denne e-mail og eventuelle vedhæftede filer er fortrolige. Hvis du ikke er den tilsigtede modtager, bedes du straks underrette afsenderen ved at besvare denne e-mail og derefter slette e-mailen. Hvis du har modtaget denne e-mail ved en fejl, skal vi gøre klart, at enhver form for kopiering, offentliggørelse eller distribution af denne e-mail kan være ulovlig.

Fra: Julie Broholm <jubr@kum.dk>
Sendt: 11. december 2025 16:01
Til: 1-DEP Erhvervsministeriets officielle postkasse <em@em.dk>; Digitaliseringsministeriet <digmin@digmin.dk>; SLKS hovedpostkasse <post@slks.dk>; Erhvervsstyrelsen CKR <letbyrder@erst.dk>; Datatilsynet <dt@datatilsynet.dk>; info@rigsrevisionen.dk; 1 - KFST Officiel hovedpostkasse <kfst@kfst.dk>; FM Digitaliseringsstyrelsen <digst@digst.dk>
Cc: Gitte Møller Larsen <gml@slks.dk>; Mads Sohnemann Hein Bramsen <mshb@digmin.dk>; Susanne Thaarup (EM-DEP) <sustha@em.dk>; Victor Rou Røddik Nielsen <vrn@kum.dk>
Emne: Præhøring af udkast til lovforslag om medieombudsmand mv. Frist: 5. januar.

Til relevante ministerier og myndigheder

Kulturministeriet har udarbejdet vedlagte udkast til lovforslag om en medieombudsmand mv. Udkastet vil blive udbygget frem mod den offentlige høring.

Lovforslaget er en udmøntning af dele af den politiske aftale om opdatering af medieansvarssystemet i en digital medievirkelighed af den 9. december 2025.

Kulturministeriet skal anmode om at modtage jeres eventuelle bemærkninger **senest den 5. januar**.

I er velkomne til at ringe ved spørgsmål.

Vh. Julie

Julie Broholm
Specialkonsulent | Medier

Kulturministeriet | Nybrogade 2 | 1203 København K
+45 21195585 | jubr@kum.dk | www.kum.dk

Sådan behandler vi dine personoplysninger

MINISTERIET

INSTITUT FOR MENNESKE RETTIGHEDER

Wilders Plads 8K
1403 København K
Telefon 3269 8888
hela@humanrights.dk
menneskeret.dk

Dok. nr. 26/00357-2

19. marts 2026

Kulturministeriet
Nybrogade 2
1203 København K
kum@kum.dk
att. jubr@kum.dk, vrn@kum.dk

Høringssvar over udkast til forslag til lov om medieombudsmanden

Kulturministeriet har ved e-mail d. 30. januar 2026 anmodet om Institut for Menneskerettigheders eventuelle bemærkninger til udkast til forslag til lov om medieombudsmanden.

Instituttet har en række bemærkninger.

Sammenfatning

Det foreslås med lovudkastet at etablere en uafhængig offentlig medieombudsmand med kompetence til at håndhæve en ny norm for god offentliggørelsesskik (ansvarsnormen) overfor alternative medieaktører.

Alternative medieaktører kan have en rækkevidde tilsvarende traditionelle massemedier, inden for hvilken de kan formidle information med nyhedslignende indhold.

Instituttet vurderer, at den foreslåede ordning vil medføre indgreb i retten til ytrings- og informationsfrihed efter Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 10. På trods af at Menneskerettighedsdomstolen har en veludviklet praksis, når det gælder begrænsninger i mediers ret til informations- og ytringsfrihed, har Kulturministeriet ikke foretaget en vurdering af de menneskeretlige konsekvenser ved lovforslaget.

Instituttet finder, at Kulturministeriet bør supplere lovudkastet med en sådan vurdering, så det fremgår hvilke menneskeretlige overvejelser, der er indgået i forhold til udformningen af lovudkastet, herunder overvejelser om proportionalitet.

Instituttet anerkender imidlertid behovet for reguleringen af alternative medieaktører, så de er undergivet etiske retningslinjer på linje med det, der gælder for traditionelle massemedier efter medieansvarsloven. Dermed pålægges disse aktører det ansvar, der følger med den udvidede beskyttelse af ytringsfriheden efter EMRK artikel 10.

Instituttet anser det for positivt, at medieombudsmandens kompetence i forhold til håndhævelse af ansvarsnormen er begrænset til at vedrøre indhold, der har karakter af nyhedsformidling eller lignende. Dermed håndhæves meningstilkendegivelser ikke efter ansvarsnormen.

Instituttet vurderer derfor, at medieombudsmanden kan spille en rolle i bekæmpelsen af spredning af mis- og desinformation, som udgør en udfordring for den oplyste, offentlige debat.

Instituttet anser det imidlertid for væsentligt, at det præciseres i lovudkastet hvilke alternative medieaktørers indhold, medieombudsmanden har kompetence overfor.

Hvis det bliver for uforudsigeligt overfor hvem og hvilket indhold, ansvarsnormen gælder, kan det medføre, at en bred kreds af alternative medieaktører bliver tilbageholdende med at deltage i den offentlige debat i frygt for at ytre sig i strid med ansvarsnormen.

Institut for Menneskerettigheder anbefaler på den baggrund:

- at Kulturministeriet foretager en vurdering af lovforslagets forhold til Danmark internationale forpligtelser, navnlig EMRK artikel 10.
- at det tydeligt beskrives i lovudkastets bemærkninger, hvornår der er tale om indhold af alvorlig eller principiel karakter, herunder ved at give konkrete eksempler.
- at kriteriet om, at indholdet er nået bredt ud, udgår.
- at "øvrige" alternative medieaktører afgrænses i loven ud fra kriterier om, at afsenderen har annonceindtægter og/eller er en kendt person.

Kort om lovudkastets indhold

Med lovudkastet foreslås det at etablere en uafhængig offentlig medieombudsmand. Medieombudsmanden vil blive ansat af et dertil oprettet udpegningsorgan. Udpegningsorganet sekretariatsbetjenes af Radio- og tv-nævnet.

Medieombudsmanden vil få kompetence til at håndhæve en ny norm for god offentliggørelsesskik (ansvarsnormen) overfor alternative medieaktører. Medieombudsmanden vil derfor kunne:

- træffe afgørelse om, hvorvidt en alternativ medieaktørs offentliggørelse er i strid med ansvarsnormen. Ansvarsnormen vil medieombudsmanden udbygge og konkretisere igennem sit virke.
- give pålæg om offentliggørelse af medieombudsmandens afgørelse og/eller af et genmæle.
- udstede bødeforlæg i tilfælde af manglende overholdelse af pålæg om offentliggørelse.

Medieombudsmanden kan både tage sager op af egen drift eller som følge af en klage.

Udover at håndhæve ansvarsnormen, vil medieombudsmanden også få kompetence til at føre og deltage i sager i retten som følge af en alternativ medieaktørers offentliggørelse.

Medieombudsmanden vil overfor traditionelle massemedier få kompetence til at henvise sager til Pressenævnet.

Medieombudsmanden vil endelig kunne henstille fri proces om forhold, der er omfattet af medieombudsmandens virksomhed og vil få en oplysende og debatskabende funktion.

Beskyttelse af ytrings- og informationsfriheden

Ytrings- og informationsfriheden er en grundlæggende forudsætning for ethvert demokratisk samfund. Ytrings- og informationsfriheden er bl.a. beskyttet i artikel 10 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) og i artikel 19 i FN's Konvention om Borgerlige og Politiske Rettigheder.

Det følger af EMRK artikel 10, at enhver er sikret ytringsfrihed, herunder retten til meningsfriheden og frihed til at modtage eller meddele oplysninger eller tanker.

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol (Menneskerettighedsdomstolen) har fastslået i sin praksis, at medierne – som offentlighedens kontrol- og informationsorgan – nyder en særlig beskyttelse efter artikel 10.[1] Med den udvidede beskyttelse følger også særlige pligter og ansvar for de informationer, medierne videreformidler til offentligheden. Det indebærer blandt andet, at massemedier og journalister skal handle i god tro og i overensstemmelse med journalistisk etik.[2]

Menneskerettighedsdomstolen har desuden fastslået, at internettet i dag spiller en vigtig rolle for masseudbredelse af information og for borgeres adgang til information.[3]

Det er muligt at indskrænke ytringsfriheden efter artikel 10, stk. 2. Bestemmelsen indebærer, at myndighederne kan gøre indgreb i ytringsfriheden, når indgrebet er foreskrevet ved lov, varetager et af de i bestemmelsen opregnede legitime hensyn og er nødvendigt i et demokratisk samfund.

Kravet om, at indgrebet skal være foreskrevet ved lov, indebærer efter Menneskerettighedsdomstolens praksis, at regelgrundlaget skal være tilgængeligt og forudsigeligt. Kravet om forudsigelighed indebærer blandt andet, at det skal stå

---

[1] Se f.eks. *Kharitonov mod Rusland, afgørelse af 16. november* 2020, sagsnr. 10795/14, para 33
[2] Se f.eks. Bladet Tromsø and Stensaas mod Norge, afgørelse af 20. maj 1999, sagsnr. 21980/93, para 65
[3] *Yildirim* mod Tyrkiet, afgørelse af d. 18. december 2012, sagsnr. 3111/10, para 48-50

klart for borgerne, hvad der udgør en retsstridig handling, og hvad sanktionen er for handlingen. Kravet skal udover forudsigelighed også sikre mod vilkårlig retsanvendelse.[4]

Kravet om nødvendigheden af et indgreb skal være påvist på en tilstrækkelig overbevisende måde.[5] Der skal være tale om et presserende samfundsmæssigt behov, for at indgrebet kan anses for nødvendigt. Den endelige vurdering af, om et indgreb i det konkrete tilfælde er nødvendigt i et demokratisk samfund, beror efter Menneskerettighedsdomstolens praksis på en helhedsvurdering. Staterne er i den forbindelse tillagt en vis skønsmargin.

Kulturministeriet har ikke foretaget en vurdering af de menneskeretlige konsekvenser ved lovforslaget, selvom Menneskerettighedsdomstolen har en veludviklet praksis, når det gælder begrænsninger i mediernes informations- og ytringsfrihed.

Instituttet finder, at Kulturministeriet bør supplere lovudkastet med en sådan vurdering, så det fremgår hvilke menneskeretlige overvejelser, der er indgået i forhold til udformningen af lovudkastet, herunder overvejelser om proportionalitet.

Instituttet bemærker i den forbindelse, at Ytringsfrihedskommissionen i 2020 vurderede, at det ville udgøre et uproportionalt indgreb i ytringsfriheden at underlægge indflydelsesrige brugere af sociale medier at leve op til forpligtelser svarende til de presseetiske regler.[6] Fraværet af menneskeretlige overvejelser skal også ses i det lys.

- Institut for Menneskerettigheder anbefaler, at Kulturministeriet foretager en vurdering af lovforslagets forhold til Danmark internationale forpligtelser, navnlig EMRK artikel 10.

Afgrænsning af alternative medieaktører

Generelt bemærker instituttet, at en klar afgrænsning af hvilke alternative medieaktører, der er omfattet af medieombudsmandens kompetence, er afgørende for lovens forudsigelighed.

Uklarhed om ansvarsnormens anvendelsesområde kan skabe utilsigtet tilbageholdenhed i deltagelsen i den offentlige debat blandt alternative medieaktører.

For eksempel viser instituttets undersøgelse fra 2024, at 31 % af de adspurgte har afholdt sig fra at deltage i den offentlige debat på sociale medier af frygt for negative reaktioner, herunder blandt andet frygt for at blive overvåget af

[4] Betænkning nr. 1573 om ytringsfrihedens rammer og vilkår i Danmark s. 282.
[5] Se f.eks. Handyside mod Storbritannien, afgørelse af 7. december 1976, sagsnr. 5493/72, pr. 49
[6] Betænkning nr. 1573 om ytringsfrihedens rammer og vilkår i Danmark s. 43.

myndighederne eller frygt for, om ens ytring er lovlig.[7] Den foreslåede lov vil kunne forstærke frygten for negative reaktioner blandt alternative medieaktører.

En tydelig og forudsigelig afgrænsning af alternative medieaktører anses også for væsentligt henset til det strafferetlige element i forslaget, idet det foreslås, at medieombudsmanden kan udstede administrativt bødeforlæg på 5.000 kr. for førstegangstilfælde i tilfælde af, at pålæg om offentliggørelse eller genmæle, ikke følges – og i særlige tilfælde idømme fysiske personer frihedsstraf i fjerdegangstilfælde, når omstændighederne taler for det.[8]

Øvrige alternative medieaktører
Instituttets anbefalinger nedenfor knytter sig til afgrænsningen af "øvrige" alternative medieaktørers indhold.

Øvrige alternative medieaktører er ikke nærmere afgrænset i loven eller dens bemærkninger.[9] På den baggrund er det instituttets forståelse, at alle aktører på eksempelvis sociale medier principielt kan blive omfattet af medieombudsmandens kompetence.

Det afgørende bliver, om deres *indhold* omfattes. Øvrige alternative medieaktørers indhold er omfattet, hvis indholdet er udbredt til offentligheden og:[10]

- har karakter af nyhedsformidling eller anden formidling af faktuel karakter
- har særlig relation her til landet
- udbredes af alternative medieaktører, der er mindst 15 år
- er alvorlig eller principiel karakter
- er nået bredt ud

Instituttet har bemærkninger til de to sidste kriterier om alvorligt eller principielt indhold, og at indholdet er nået bredt ud.

Alvorligt eller principielt indhold
Det fremgår af bemærkningerne, at der i vurderingen af, om indholdet er alvorligt eller principielt, blandt andet vil kunne lægges vægt på, om afsenderen har mange følgere, som er børn og unge, og om indholdet henvender sig til børn og unge.[11] Der er derudover ikke angivet momenter, der skal indgå i vurderingen.

Instituttet anerkender et særligt behov for at beskytte børn og unge over for vildledende og/eller krænkende indhold på alternative medieplatforme. Det er derfor positivt, at det indgår i vurderingen, om indholdet henvender sig til børn og unge.

---

[7] Institut for Menneskerettigheder, Ytringsfrihed og selvcensur, 2024, s. 17
[8] Lovudkastets § 31 og de specielle bemærkninger hertil
[9] Lovudkastets § 10 stk. 2 og de specielle bemærkninger hertil
[10] Lovudkastets § 10, stk. 1 og 2
[11] Specielle bemærkninger til § 10, s. 72

Det er efter instituttets opfattelse imidlertid ikke tilstrækkelig klart, hvad der udover hensynet til børn og unge vil skulle inddrages i vurderingen. At noget anses for alvorligt kan eksempelvis både være ud fra en generel samfundsmæssig betragtning, eller fordi det har betydning for privatpersoner, der påvirkes af indholdet.

Instituttet bemærker i den forbindelse, at ytringer om emner af samfundsmæssig interesse, der bidrager til den offentlige debat, nyder en stærkere beskyttelse end ytringer om f.eks. rent private forhold efter EMRK artikel 10. Det kræver derfor mere tungtvejende grunde at gribe ind over for ytringer, der har samfundsmæssig relevans.[12]

Ytringer af samfundsmæssig interesse skal forstås bredt. Ytringer om eksempelvis økonomiske, kulturelle og sociale forhold vil dermed også kunne være af samfundsmæssig relevans, når de bidrager til den offentlige debat.[13]

- Institut for Menneskerettigheder anbefaler, at det tydeligt beskrives i lovudkastets bemærkninger, hvornår der er tale om indhold af alvorlig eller principiel karakter, herunder ved at give konkrete eksempler.

Indholdet er nået bredt ud

Det fremgår af bemærkningerne, at der i vurderingen af, om indholdet er nået bredt ud, blandt andet vil kunne lægges vægt på, om afsenderen har annonceindtægter, om indholdet har skabt stor debat, og om afsenderen er en kendt person.[14]

Instituttet er betænkelig ved, at kriteriet medfører, at det først kan afgøres, om medieombudsmanden har kompetence over for øvrige alternative medieaktørers indhold efter offentliggørelsestidspunktet. Det medfører en usikker retstilstand for især små, uprofessionelle alternative medieaktører, der vanskeligt kan forudse på offentliggørelsestidspunktet, om deres indhold vil nå bredt ud. Desuden må dette også indebære, at indhold potentielt kan nå bredt ud eksempelvis flere år efter, at det er offentliggjort.

Dette skal også ses i sammenhæng med kravet efter EMRK artikel 10, stk. 2 om, at regelgrundlaget skal være tilgængeligt og forudsigeligt ved indgreb i ytringsfriheden.

- Institut for Menneskerettigheder anbefaler, at kriteriet om, at indholdet er nået bredt ud, udgår.

---

[12] Brosa mod Tyskland, afgørelse af 17. april 2014, sagsnr. 5709/09, pr. 42
[13] Müller mod Schweiz, afgørelse af 24. maj 1988, sagsnr. 10737/84. pr. 27
[14] Specielle bemærkninger § 10, s. 72

Instituttet anser det ikke desto mindre for relevant, at det skal tillægges vægt, om afsenderen har annonceindtægter og er en kendt person.

Herved ville medieombudsmandens kompetence afgrænses i forhold til almindelige borgere. Almindelige borgere nyder ikke en udvidet beskyttelse af deres ytringsfrihed efter EMRK artikel 10 og bør derfor heller ikke pålægges en særlig pligt til at efterleve etiske regler såsom en ansvarsnorm.

Instituttet mener dog ikke, at kriterierne om, at afsenderen har annonceindtægter eller er en kendt person har en klar og entydig sammenhæng med, om indholdet er nået bredt ud.

Det hænger efter instituttets opfattelse i højere grad sammen med afgrænsningen af øvrige alternative medieaktører som afsender.

- Institut for Menneskerettigheder anbefaler, at øvrige alternative medieaktører afgrænses i loven ud fra kriterier om, at afsenderen har annonceindtægter og/eller er en kendt person.

Med venlig hilsen
Johan Busse
Kst. national chef

27. februar 2026

Høringssvar til høring over udkast til forslag til lov om medieombudsmanden

ISOBRO takker for muligheden for at afgive bemærkninger til høring over udkastet til forslag til lov om medieombudsmanden.

ISOBRO støtter fuldt op om lovforslaget og har ingen yderligere bemærkninger.

Med venlig hilsen

Kenneth Kamp Butzbach
Generalsekretær
+45 29 69 91 20
kb@isobro.dk

ISOBRO
Lyngbyvej 100, 2100 København Ø
www.isobro.dk

Justitias høringssvar til udkast til forslag til lov om medieombudsmanden

Justitia kan indledningsvist oplyse, at vi arbejder på en større rapport om medieombudsmandsforslaget, som vil blive fremsendt til Kulturministeriet samt Folketingets Kulturudvalg efter udgivelsen. Rapporten vil mere indgående behandle forslaget samt Justitias anbefalinger til, hvilke overvejelser der bør indgå i udformningen af en kommende medieombudsmandsordning. Justitia håber, at også denne rapport vil blive inddraget i det videre arbejde med lovforslaget.

I dette høringssvar vil Justitia opsummere de primære anbefalinger, som vi på nuværende tidspunkt forventer vil indgå i rapporten.

Justitia anbefaler, at lovudkastet ikke fremsættes i sin nuværende form, idet Justitia ikke mener, at udkastet har fundet den rette balance i forhold til ytringsfriheden. Justitia anerkender, at der kan være grund til at overveje, hvordan alternative medieaktører kan underlægges et medieansvar inspireret af det eksisterende system for de traditionelle medier, da de i stigende grad spiller en rolle for den demokratiske debat og har indtaget en plads i "den fjerde statsmagt" med at bringe magtkritik og oplysning til befolkningen. Lovudkastet går imidlertid langt videre og indfører et væsentligt mere intensivt kontrolsystem af de alternative medieaktører, hvor Medieombudsmanden fungerer som både "anklager" og "dommer" i sager om "god offentliggørelsesskik", ligesom Medieombudsmanden kan indtræde i både civile sager og straffesager mod dem. Regeringen har – med god grund – undladt at udbrede disse kompetencer til de traditionelle massemedier pga. hensynet til pressefriheden, men samme hensyn bør i vid udstrækning også føre til en indskrænkning af ordningen overfor alternative medieaktører, som i dag også agerer i pressens rolle som "public watchdog". Samtidig finder Justitia, at lovudkastet på flere punkter indeholder uklare definitioner, som bør gennemarbejdes for at sikre, at ordningen ikke går for langt i forhold til ytrings- og pressefrihed.

Justitia finder det i den forbindelse beklageligt, at lovforslagets afsnit om "forholdet til Danmarks internationale forpligtelser" ikke er indeholdt i lovudkastet, så det havde været muligt at kommentere på indholdet heraf.

Hvis lovudkastet senere fremsættes i Folketinget, anbefaler Justitia følgende konkrete ændringer, der uddybes i nedenstående afsnit:

Udpegningsorganet

Justitia anbefaler, at det overvejes nærmere, om de alternative medieaktører er tilstrækkeligt repræsenteret i udpegningsorganet. Medieombudsmanden får ifølge lovforslaget hovedsageligt kompetencer overfor de alternative medieaktører, men disse er kun direkte repræsenteret i udpegningsorganet med et enkelt medlem (Forbundet for Influenter og Bloggere, som ikke nødvendigvis repræsenterer alle typer alternative medieaktører). Det bør derfor overvejes, om der

kan sikres en bedre repræsentation af de grupper, som Medieombudsmanden får flest kompetencer overfor.

Udpegningen af Medieombudsmanden

Justitia anbefaler, at udpegningsorganet sikrer, at den person, der udpeges som Medieombudsmand, fremstår objektiv og uafhængig af alle aktører omfattet af Medieombudsmandens kompetencer.

Beskyttelsen af forurettede

Justitia anbefaler, at Medieombudsmandens muligheder for at opstarte sager imod forurettedes ønske begrænses. Lovudkastet lægger op til, at Medieombudsmanden imod forurettedes ønske kan opstarte sager om god offentliggørelsesskik, opstarte sager ved Pressenævnet om god presseskik, samt opstarte straffesager om freds- og ærekrænkelser (sidstnævnte når "almene hensyn" kræver det). Der kan være mange gode grunde til, at en forurettet, som f.eks. har fået delt private forhold online, ønsker sagen tysset ned og afsluttet hurtigst muligt. Opstart af en sag for at statuere et eksempel i forhold til et medie kan i sådanne sager opleves af forurettede som værende imod dennes ønske og interesse. Derfor bør det overvejes at begrænse disse muligheder. Der kan f.eks. indføres krav om, at sager om god presseskik og god offentliggørelsesskik kun kan opstartes imod forurettedes ønske, hvis "almene hensyn" kræver det, således som det allerede i dag er tilfældet for straffelovsovertrædelserne. Alternativt kan det overvejes, om forurettedes retsstilling kan sikres på anden vis, ved at skærpe mulighederne for fortrolighed om forurettedes identitet, f.eks. mulighed for navneforbud. Særligt bør retsstillingen for børn og unge sikres, så der ikke opstartes sager, når de som forurettet har modsat sig dette.

Definitionen af alternative medieaktører

Justitia anbefaler, at der sker en klar afgrænsning af begrebet "alternative medieaktører" i lovteksten, så Medieombudsmanden får kompetencer overfor en klart defineret gruppe. Justitia er overordnet meget bekymret over, at lovudkastet giver Medieombudsmanden en række kompetencer overfor "alternative medieaktører", herunder mulighed for at påbyde disse at offentliggøre afgørelser og genmæler, samt mulighed for at føre straffesager og civile sager imod dem, uden at lovudkastet definerer begrebet "alternative medieaktører" nærmere. Begrebet er i lovudkastet defineret negativt ("medieaktører […] der ikke er omfattet af medieansvarsloven og Pressenævnets kompetence"), men hvor bredt begrebet positivt kan forstås, afklares ikke (flere steder defineres begrebet blot som "f.eks. visse influenter og bloggere"). Det fremstår således uklart, om en hvilken som helst privatperson, der laver opslag på sociale medier, kan blive omfattet af Medieombudsmandens kompetence, hvis opslaget går viralt. Det er også uklart, om NGO'er, såsom Justitia, Amnesty International, Red Barnet eller andre, vil kunne blive mødt af Medieombudsmandens kompetencer, f.eks. som led i organisationernes kritik af ny lovgivning. På samme vis er det uklart, om meningsdannere og debattører, herunder f.eks. en oppositionspolitiker i Folketinget, vil kunne anses for "alternativ medieaktør"/"influent", hvis personen har tilstrækkelig mange følgere på sociale medier. Endelig er

det uklart, om almindelige erhvervsvirksomheder, hvis primære drift ikke er opslag på sociale medier, samt offentlige myndigheder som eksempelvis kommuner, vil være omfattet af Medieombudsmandens kompetence, hvis deres opslag på sociale medier har stor rækkevidde.

I den forbindelse anbefaler Justitia:

- at begrebet "alternative medieaktører" afgrænses f.eks. til erhvervsdrivende, hvis hovedformål med deres virksomhed er at drive alternativ medievirksomhed gennem nyhedsformidling eller anden formidling af faktuel karakter. Dette vil omfatte professionelle bloggere og lignende influenter, f.eks. de der har annonceindtægter eller lignende indtjening. Medieombudsmandens kompetence bør således indskrænkes til aktører, der reelt fungerer som et alternativ til de traditionelle massemedier, ikke til enhver med følgere på sociale medier. Hvis regeringen ikke ønsker begrebet indskrænket til erhvervsdrivende, bør begrebet på anden måde indskrænkes til aktører, der aktivt i stort omfang udøver alternativ medievirksomhed gennem nyhedsformidling eller anden formidling af faktuel karakter, og lovforslaget bør give klare eksempler på, hvem der er omfattet, hvad angår platforme, antal følgere, format, hyppighed for udgivelse mv.

- at Medieombudsmandens kompetencer begrænses til "større alternative medieaktører". Dette begreb bruges enkelte steder i lovudkastet, men en række af Medieombudsmandens kompetencer er kun afgrænset til "alternative medieaktører", hvorved Medieombudsmanden f.eks. vil kunne indtræde i civile sager og straffesager mod personer med ganske få følgere.

Medieaktørnævn

Justitia anbefaler, at der anvendes samme type system for ansvarsregulering for både traditionelle massemedier og alternative medieaktører. Der bør derfor være et nævn for alternative medieaktører, ligesom der i dag er Pressenævnet for traditionelle massemedier. Justitia er bekendt med, at der fra privat side er oprettet et influentnævn, der ikke har haft sager endnu, bl.a. fordi det kun har kompetence overfor influenter, der selv har tilmeldt sig. Staten vil imidlertid kunne oprette et egentligt medieaktørnævn med kompetence overfor alle alternative medieaktører. Begrebet "god offentliggørelsesskik" er et meget vigtigt begreb, og derfor bør definitionen og afgørelsespraksis særligt i opstartsperioden ikke alene overlades til en medieombudsmand. Der bør i stedet søges inspiration i det system for selvjustits, som vi i Danmark kender fra bl.a. Pressenævnet, Advokatnævnet m.fl., hvor repræsentanter fra bl.a. feltet selv og offentligheden er med til at vurdere, hvad der er god praksis, og dermed også selv er med til at vurdere, hvornår en kollega har overtrådt konsensus for god skik. En sådan ordning vil skabe et mere ensartet system mellem traditionelle massemedier og alternative medieaktører, hvilket beskytter mod usikkerhed og vilkårlighed. Den i lovudkastet foreslåede ordning vil gøre det muligt for nogle alternative medieaktører selv at vælge mellem to meget forskellige systemer ved frivilligt at tilmelde sig Pressenævnet, der med lovudkastet fremstår som den mindst indgribende ordning. Det kan samtidig skabe forvirring hos forurettede

om, hvilket system ens klage er omfattet af. Der bør også overvejes, hvordan der kan sikres en ensartet praksisudvikling mellem de to nævn, f.eks. ved at enkelte nævnsmedlemmer deltager i begge nævn. Lovudkastet giver ikke mulighed for en sådan ens praksisudvikling, når det ene system varetages af Medieombudsmanden og det andet af Pressenævnet. Medieombudsmanden vil med denne løsning for både traditionelle massemedier og alternative medieaktører få kompetence til at indstille sager til et nævn og i den forbindelse argumentere for, hvorfor nævnet bør anse forholdet for en overtrædelse af god skik. Modsat lovudkastet, hvor Medieombudsmanden både bliver "anklager" og "dommer" i processer mod alternative medieaktører.

Begrebet god offentliggørelsesskik

Justitia anbefaler, at det nærmere indhold af begrebet "god offentliggørelsesskik" fastsættes af det af Justitia foreslåede medieaktørnævn, men at grænserne for begrebets videste indhold afgrænses klart i lovforslaget. Under alle omstændigheder bør praksis om god offentliggørelsesskik fastsættes med stor forsigtighed. Der bør i den forbindelse stilles færre krav til alternative medieaktører end til de traditionelle massemedier, idet en influent ikke kan forventes at foretage samme grundige prøvelse af f.eks. kildekritik som et professionelt medie, ligesom modtagerne må forventes at være mere kildekritiske overfor en influent end overfor et stort traditionelt massemedie. Det er især afgørende, at begrebet ikke omfatter alternative medieaktørers holdninger. Justitia vil i den forbindelse fremhæve, at det også er en grundrettighed at have subjektive holdninger til faktum. Det skal fortsat være muligt for alternative medieaktører at stille spørgsmålstegn til det, som staten mener er faktum. Som eksempel kan nævnes de mange aktører på sociale medier, der under Covid-19-epidemien udtrykte skepsis overfor f.eks. behovet for vacciner. En sådan debat bør stadig kunne foregå frit, uden Medieombudsmanden udsteder påbud til alle, der har en anden holdning end sundhedsmyndighederne. Ligeledes bør vurderinger af faktum klart undtages fra begrebet. Hvis en alternativ medieaktør f.eks. vurderer, at et lovforslag fremsat af regeringen vil indføre "masseovervågning" i Danmark, bør Medieombudsmanden ikke kunne træffe afgørelse om, hvorvidt denne vurdering er korrekt eller ej. Det bør overlades til den frie debat. Justitia finder også, at begrebet bør afgrænses til kvalificeret desinformation, dvs. f.eks. en situation, hvor en medieaktør forsætligt eller evt. groft uagtsomt spreder desinformation egnet til alvorlig samfundsskade. Dermed vil utilsigtet misinformation alene kunne blive mødt med oplysning og vejledning og ikke statslige sanktioner.

Sanktioner for manglende overholdelse af påbud

Justitia anbefaler, at muligheden for at idømme frihedsstraf fjernes. Justitia er opmærksom på, at strafferammen i forslagets § 31 (bøde eller fængsel op til 4 måneder) er inspireret af medieansvarslovens § 53, samt at det fremgår af lovudkastet, at frihedsstraf kun forventes anvendt i fjerdegangstilfælde, når omstændighederne taler for det. Risiko for frihedsstraf kan dog potentielt indebære stor påvirkning af ytringsfriheden, og der er samtidig risiko for, at frihedsstraf vil blive fundet uforholdsmæssig af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol. Justitia bekendt har

manglende overholdelse af Pressenævnets afgørelser heller aldrig ført til frihedsstraf. Denne sanktionsmulighed bør efter Justitias opfattelse ikke opretholdes - selv når der er tale om fjerdegangstilfælde.

Kompetencen til at indtræde i civile sager

Justitia anbefaler, at Medieombudsmandens mulighed for at indtræde i civile sager afskaffes eller som minimum begrænses. Den politiske aftale bag lovudkastet valgte at fjerne disse kompetencer overfor traditionelle massemedier, men fastholdt dem overfor alternative medieaktører. Det fremstår vilkårligt, idet alternative medieaktører i mange situationer er underlagt samme beskyttelse af deres rettigheder som "public watchdogs" som traditionelle medier efter praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol. Hvis udtrykket "alternative medieaktører" kan omfatte privatpersoner, når deres opslag på sociale medier får stor opmærksomhed, vil også almindelige mennesker, der f.eks. har sagt noget kritisk om landets statsminister, kunne opleve, at en stor statslig institution indtræder til fordel for statsministeren i et søgsmål mod dem. Der har også tidligere været eksempler på influenter, der modtog kritik af f.eks. udtalelser om erhvervsvirksomheder såsom Molslinjen. I mange situationer kan den alternative medieaktør således være den "lille" part i en konflikt, mens Medieombudsmanden med forslaget får mulighed for at gå ind og hjælpe den "stærke" part i konflikten. Samtidig må det forventes at kunne skade Medieombudsmandens legitimitet i befolkningen betydeligt, hvis institutionen taber civile sager ved domstolene, som den er part i. På denne baggrund er det Justitias opfattelse, at Medieombudsmanden ikke bør kunne indtræde i tvister mellem civile. Hvis regeringen alligevel ikke ønsker helt at afskaffe muligheden for at indtræde i civile sager, bør den i hvert fald begrænses til sager, hvor den forurettede ellers ikke kan forventes at føre sin sag.

Kompetencen til at føre straffesager

Justitia anbefaler, at Medieombudsmanden ikke får kompetence til at føre straffesager mod alternative medieaktører. Dette er endnu et eksempel på, at lovudkastet foretager en vilkårlig forskelsbehandling mellem traditionelle massemedier og alternative medieaktører, selvom begge i praksis fungerer som "public watchdogs", idet lovforslaget har fritaget traditionelle massemedier fra denne kompetence. Straffesager hører principielt hjemme ved anklagemyndigheden. Særligt de i dette tilfælde omhandlende straffesager om freds- og ærekrænkelser indebærer en principiel afvejning mellem modstående grundrettigheder om henholdsvis ytringsfrihed og privatliv. Derfor bør sagerne efter Justitias opfattelse ikke varetages af en statslig institution, der tydeligt er sat i verden for at varetage forurettedes interesser og dermed ikke er en objektiv myndighed som anklagemyndigheden. Selvom anklagemyndigheden med lovudkastet får mulighed for at stoppe straffesager, når de ikke finder grundlag for tiltale, må denne prøvelse forventes at blive ret formel, når Medieombudsmanden som ekspert på området har anmodet om, at sagen føres.

Debatfaciliterende rolle

Justitia anbefaler, at der udvikles et adfærdskodeks for Medieombudsmandens debatfaciliterende virksomhed. Justitia finder det problematisk, at Medieombudsmanden skal være debatfaciliterende samtidig med, at samme person skal håndtere straffesager, civile sager samt afgøre sager om god offentliggørelsesskik. Med de af Justitia foreslåede ændringer af Medieombudsmandens kompetencer, vil disse udfordringer selvsagt blive reduceret. Det bør dog fortsat sikres, at Medieombudsmanden f.eks. ikke udtaler sig offentligt om en sag, som Medieombudsmanden selv skal behandle, før alle parter er blevet hørt. Hvis Medieombudsmanden fortsat skal have kompetence til at afgøre sager om god offentliggørelsesskik bør Medieombudsmanden desuden ikke kunne debattere en sådan sag i medierne, herunder udtale kritik, før sagen er afgjort, og den alternative medieaktør i den forbindelse er blevet partshørt under processen.

Alternative medieaktørers rettigheder

Justitia anbefaler, at alternative medieaktørers rettigheder forbedres i forbindelse med, at lovudkastet øger deres forpligtelser. Det er f.eks. muligt at give alternative medieaktører samme rettigheder som traditionelle massemedier, når det gælder aktindsigt, retsbogsudskrifter, kildebeskyttelse etc., hvilket vil være naturligt, når lovudkastet underlægger dem forpligtelser, der minder om de traditionelle massemediers. Samtidig kan Medieombudsmanden få kompetence til at forsvare alternative medieaktører, når disse uberettiget møder indgreb og kritik. F.eks. kan Medieombudsmanden få kompetence til at henstille til, at en alternativ medieaktør får fri proces i sager mod denne, svarende til Medieombudsmandens kompetence til at henstille til fri proces til forurettede. Hvis kompetencen til at biintervenere i civile sager opretholdes kan Medieombudsmanden ligeledes få kompetence til at biintervenere til fordel for en alternativ medieaktør, når denne er blevet mødt af et uberettiget sagsanlæg.

Indbringe sager for Pressenævnet

Justitia anbefaler, at Medieombudsmanden ikke engagerer sig i kritik af Pressenævnet. Justitia finder det vigtigt at sikre, at Medieombudsmanden ikke i praksis medfører et (politisk) pres på Pressenævnet. Derfor bør Medieombudsmanden ikke kritisere afgørelser fra Pressenævnet eller indbringe sager for Pressenævnet, som ud fra den hidtidige praksis fra Pressenævnet ikke kan forventes at blive anset for overtrædelse af god presseskik. Medieombudsmanden bør således, ligesom f.eks. anklagemyndigheden gør i forhold til domstolsafgørelser, tage Pressenævnets afgørelser til efterretning og bakke op om, at det er Pressenævnet, der afgør, hvor grænsen skal gå.

Fremtidige evalueringer

Justitia anbefaler, at fremtidige evalueringer af Medieombudsmandsordningen inddrager hensynet til ytringsfrihed, holder fast i sikringen af Pressenævnets uafhængighed og ikke øger Medieombudsmandens retssagskompetencer. Det er nævnt flere gange i lovudkastet, at ordningen skal evalueres efter fire år, samt at bl.a. Medieombudsmandens kompetencer i civile sager og

straffesager kan indgå i den evaluering. Justitia finder det afgørende, at en fremtidig lovrevision på baggrund af en sådan evaluering fortsat fastholder Pressenævnets uafhængighed og ikke udvider Medieombudsmandens muligheder for at føre retssager. I forbindelse med evalueringen bør der desuden indgå en undersøgelse af, hvilken betydning Medieombudsmanden har haft for ytringsfriheden og den frie debat, herunder om der har været en chilling effekt for særligt meningsdannere og civilsamfundet.

Med venlig hilsen

Mikele Schultz-Knudsen
Juridisk Chef, Justitia Danmark

og

Birgitte Arent Eiriksson
Direktør, Justitia Danmark

JUSTITIA
E-mail: info@justitia-int.org
http://www.justitia-int.org

Fredericia, februar 2026

Høringssvar til lovforslag om medieombudsmanden

KLF Kirke & Medier (der er medlem af " Samarbejdsforum for danske Lytter- og Seerorganisationer") takker for muligheden for at afgive høringssvar vedrørende forslag til lov om medieombudsmanden. Siden 1926 har vi som lytter- og seerorganisation arbejdet for at holde medierne fast på ordentlighed og god etik i deres virke.

KLF Kirke & Medier bifalder lovforslaget om etableringen af en medieombudsmand. Det er på høje tid, at der kommer en regulering af alternative medieaktørers virke. Ikke mindst på sociale medier, hvor særligt børn og unge er sårbare medieforbrugere.

I dansk demokratiforståelse står den offentlige samtale centralt. Demokrati er samtale, slog teologen Hal Koch fast i bogen "Hvad er demokrati" fra 1945. Demokrati er ikke blot en styreform, men en livsform, der forudsætter fri, ansvarlig og respektfuld samtale. En medieombudsmand vil kunne bidrage til at holde alle medieaktører fast på netop frihed, ansvar og respekt.

I tråd med den danske demokratiforståelse finder KLF Kirke & Medier det særdeles positivt, at medieombudsmanden skal bidrage aktivt til den offentlige debat om den danske medievirkelighed (§ 11) på tværs af alternative medieaktører og traditionelle massemedier.

En offentlig samtale om ordentlighed og etik i medierne er vigtig især i forhold til de alternative medieaktører, som ofte består af enkelte personer (en influent, blogger, podcaster osv.), som ikke har en hel redaktion i ryggen til at holde dem fast på etikken. Det er teologen K.E. Løgstrups etiske grundtanke at vi altid *holder noget af næstens liv i vores hænder*. Det gælder også influenter, selv om de ikke altid er sig bevidste over, hvilken magt – og dermed ansvar – der følger med deres mange følgere. Der er brug for den fælles forståelse, som kun en offentlig debat kan give, og derfor vil medieombudsmanden også bidrage direkte til den åndelige oprustning af samfundet ved at tage initiativ til en kvalificeret samtale om medieetikken.

KLF Kirke & Medier vil gerne påpege, at den kristne kulturarv, som har præget dansk demokrati, etik og medieforståelse, fortsat bør anerkendes som en legitim og konstruktiv del af den offentlige samtale i et mangfoldigt samfund. Også den samtale, der gælder mediernes ageren.

Det er vigtigt, at medieombudsmanden understøtter – ikke indsnævrer – mediernes og borgernes mulighed for at deltage i den fælles demokratiske samtale.

Medieombudsmanden bliver en magtfuld institution, hvilket rejser en række kritiske spørgsmål:

1. Hvordan sikres det i praksis, at begrebet "god offentliggørelsesskik" (§ 13) opfylder grundlæggende krav om klarhed og forudsigelighed, når normen først fastlægges gennem efterfølgende praksis?
2. Hvorfor er det ikke fundet nødvendigt at fastsætte mere præcise lovbundne kriterier for, hvornår indhold anses for "alvorligt eller principielt" og "nået bredt ud" (§ 10, stk. 2)?
3. Hvordan skal mindre alternative medieaktører på forhånd kunne vurdere, om de er omfattet af loven, når afgrænsningen delvist overlades til administrativ regulering og praksis?
4. Hvordan begrundes det, at medieombudsmandens afgørelser ikke kan påklages administrativt (§ 13, stk. 7), selv om afgørelserne kan have væsentlige økonomiske, strafferetlige og ytringsfrihedsmæssige konsekvenser?
5. Hvordan vurderer ministeriet retssikkerheden i, at samme myndighed både kan:
    - tage sager op af egen drift,
    - træffe afgørelse,
    - pålægge sanktioner,
    - og føre efterfølgende straffe- eller civile sager?
6. Hvilke overvejelser har ligget bag, at der ikke er indført et uafhængigt appelorgan svarende til ordningen for fx Pressenævnet?
7. Hvordan vil ministeriet sikre, at ordningen ikke får en nedkølende effekt på den offentlige debat, særligt blandt mindre aktører, influenter og enkeltpersoner uden juridisk bistand?
8. Hvordan adskilles i praksis faktuel nyhedsformidling fra holdningsbaseret indhold, satire og politisk kommentar, når loven åbner for indgreb, hvis indholdet "kan skabe tvivl om faktuelle kendsgerninger"?
9. Hvilke objektive kriterier skal lægges til grund for, hvornår medieombudsmanden vælger at optage sager af egen drift (§ 13, stk. 6)?
10. Hvordan sikres det, at egen-drift-sager ikke i praksis fører til selektiv håndhævelse eller politisering af enkeltsager?

Endelig er det værd at overveje, hvordan ministeriet konkret vil måle, om ordningen har forbedret borgernes retssikkerhed uden samtidig at skade den frie offentlige debat.

Med venlig hilsen

Mikael Arendt Laursen
Generalsekretær
mikael@klf.dk
27 44 66 99

Christian Roar Pedersen
Formand for Politisk Udvalg i KLF
crp@klf.dk
23 20 30 99

Til: Kulturministeriet
Att.: Julie Broholm og Victor Rou Røddik Nielsen

27. februar 2026

Høring over forslag til lov om medieombudsmanden

KreaKom (Kreativitet & Kommunikation) takker for muligheden for at afgive høringssvar vedrørende udkastet til lov om medieombudsmanden. KreaKom er brancheforening for reklame-, kommunikations-, PR- og mediebureauer, der professionelt udvikler, producerer, planlægger og formidler markedsføring og kommunikation på vegne af deres kunder gennem en bred vifte af medier, alternative medieaktører og digitale platforme.

KreaKoms medlemmer arbejder ikke alene med klassisk kommerciel markedsføring omfattet af markedsføringsloven. En væsentlig del af bureauernes arbejde består i at udvikle og producere kommunikation for ngo'er, interesseorganisationer, brancheorganisationer, offentlige institutioner og andre aktører, hvis kommunikation ikke nødvendigvis er omfattet af markedsføringslovens regler. I sådanne sammenhænge kan der være tale om faktuel formidling, kampagner, podcasts, digitale formater og samarbejder med alternative medieaktører, som efter lovudkastets konstruktion potentielt kan falde inden for medieombudsmandens kompetence.

KreaKom anerkender behovet for regulering, der adresserer nye digitale offentliggørelsesformer og understøtter ansvarlighed i medieoffentligheden. Når der imidlertid etableres nye retlige begreber og kategorier med selvstændig normativ betydning, er det afgørende, at de afgrænses klart og præcist, da de kan danne afsæt for fremtidig regulering på beslægtede områder. Samtidig må reguleringen ikke udformes på en måde, der utilsigtet forskyder ansvarsforholdene i den kommunikative værdikæde og dermed påvirker rådgivende og producerende led, som ikke selv udøver redaktionel udgivervirksomhed.

Selvom oprettelsen af en medieombudsmand som institution ikke i sig selv giver anledning til bemærkninger fra KreaKom, finder vi det derfor afgørende, at de retlige rammer, der nu foreslås, udformes med klarhed og forudsigelighed. Lovudkastet introducerer nye begreber og retlige standarder, som kan få betydning langt ud over den konkrete ordning – herunder for influenceområdet og for fremtidig regulering af digitale aktører, hvilket i sidste ende har betydning for de rammer vores medlemmer arbejder indenfor. KreaKoms bemærkninger vedrører derfor de principielle og strukturelle implikationer af de foreslåede afgrænsninger og bemyndigelser.

1. Afgrænsningen af "nyhedsformidling eller anden formidling af faktuel karakter"

Det fremgår klart, at forhold omfattet af Forbrugerombudsmandens kompetence falder uden for medieombudsmandens område. Klassisk markedsføring og annoncering er således ikke omfattet.

Vi noterer imidlertid, at der kan opstå situationer, hvor indhold falder uden for markedsføringsloven, men stadig har faktuel karakter. Det kan f.eks. være podcasts eller kommunikationskampagner fra organisationer eller aktører, der ikke er omfattet af markedsføringsloven, men som fremsætter faktuelle udsagn.

Det er principielt rimeligt, at sådant indhold kan underlægges en ansvarsnorm. Samtidig er det afgørende, at afgrænsningen mellem redaktionel/faktuel formidling og kommerciel kommunikation er klar og operationel. Vi finder det derfor vigtigt, at lovbemærkningerne i endnu højere grad tydeliggør denne grænseflade f.eks. ved yderligere eksemplificeringer.

2. Afgrænsningen af de "alternative medieaktører"

Begrebet "alternative medieaktører"
Lovudkastet indeholder ikke en selvstændig og positiv definition af, hvad der forstås ved en "alternativ medieaktør". Begrebet er i praksis negativt afgrænset ved, at det omfatter medieaktører, der ikke er omfattet af medieansvarsloven, og som udbreder indhold til offentligheden. I bemærkningerne nævnes eksemplificerende influencere, bloggere og podcastere, men der opstilles ikke nærmere kriterier for professionalitet, organisatorisk struktur, kontinuitet eller erhvervsmæssig karakter.

Denne konstruktion indebærer, at den grundlæggende kategori af alternative medieaktører kan være meget bred og sammensat og i princippet også omfatte ikke-erhvervsdrivende privatpersoner, hvis de udbreder indhold til offentligheden. I en medievirkelighed, hvor sociale medier og podcasts anvendes af både professionelle aktører og privatpersoner, og hvor kommercielt, redaktionelt og privat indhold ofte sameksisterer på de samme platforme, er det afgørende, at det står klart, hvem der omfattes – og hvornår.

Når reguleringsmodellen hviler på en så bredt afgrænset grundkategori, skærpes behovet for klarhed i de kriterier, der udløser medieombudsmandens kompetence.

Ansvarssubjekt
Lovudkastet regulerer "alternative medieaktører", men det fremgår ikke udtrykkeligt, hvordan ansvarsplaceringen skal forstås i situationer, hvor indhold produceres i samarbejde mellem flere aktører – f.eks. en organisation som udgiver, et bureau som producent og en medvirkende profil med egen offentlig profil (f.eks. større alternativ medieaktør).

I en medievirkelighed, hvor indhold ofte udvikles og distribueres i sådanne samarbejder, finder KreaKom det væsentligt, at det står klart, hvem der i disse situationer anses som den regulerede medieaktør i ordningens forstand. En tydelig afgrænsning heraf vil bidrage til forudsigelighed for de involverede aktører.

Afgrænsningen af "større alternative medieaktører"
Lovudkastet etablerer en samlet reguleringsramme for alternative medieaktører med en differentieret kompetence afhængigt af, om aktøren anses som "større", eller om indholdet i øvrigt er af alvorlig eller principiel karakter og er nået bredt ud.

Den nærmere afgrænsning af "større alternative medieaktører" overlades til kulturministeren. I bemærkningerne nævnes som eksempel en grænse på 15.000 følgere, abonnenter eller lignende. Når den overordnede personkreds samtidig er bred og sammensat, bliver fastlæggelsen af denne tærskel – og tidspunktet for dens fastsættelse – central for retstilstanden.

Følgere og abonnenter udgør imidlertid ikke i sig selv et entydigt eller stabilt mål for en aktørs position i den danske medieoffentlighed. Sådanne tal kan afspejle nicheinteresser, international rækkevidde eller midlertidige eksponeringsudsving og giver ikke nødvendigvis et retvisende billede af faktisk og vedvarende offentlig rækkevidde.

Begrebet "større alternative medieaktører" må desuden forventes at få en vis normativ betydning også uden for denne lov og medieombudsmandens virke. I en situation, hvor der samtidig nationalt i stigende grad etableres særskilte reguleringsrammer for digitale indholdsproducenter, herunder influencere, er det væsentligt, at sådanne kategoriseringer er præcist og gennemtænkte med dette for øje.
Vi opfordrer derfor til, at dette tages aktivt med i kulturministerens arbejde, og at man ikke uden

videre fastholder en tærskel på 15.000 følgere

Kriteriet "er nået bredt ud"
For alternative medieaktører, der ikke anses som "større", foreslås det, at yderligere betingelser skal være opfyldt, før medieombudsmandens kompetence aktiveres. Det gælder bl.a. kravet om, at indholdet skal være "nået bredt ud".

Dette kriterium er i sin karakter bagudskuende. Reguleringens anvendelsesområde kan dermed afhænge af indholdets efterfølgende udbredelse frem for en vurdering på udgivelsestidspunktet.

Det indebærer en retssikkerhedsmæssig udfordring. Aktører vil ved publiceringstidspunktet ikke nødvendigvis kunne forudse deres retlige position, idet kompetencen kan blive aktiveret som følge af efterfølgende viralitet eller udbredelse. Ansvar kan således i praksis komme til at bero på indholdets rækkevidde frem for alene dets karakter og kontekst ved offentliggørelsen.

Efter KreaKoms opfattelse rejser dette en grundlæggende problemstilling om forudsigelighed, som bør overvejes nærmere i den videre lovbehandling.

3. Den nye retlige standard: "god offentliggørelsesskik"

Med lovudkastet foreslås indført en ny retlig standard om god offentliggørelsesskik. Standarden er ikke nærmere defineret i lovteksten og forudsættes udfyldt gennem praksis med inspiration fra god presseskik og etiske retningslinjer.

Der er således tale om en retligt bindende ansvarsnorm, hvis konkrete indhold først fastlægges løbende efter ikrafttrædelsen. Det betyder, at de aktører, der omfattes af ordningen, fra dag ét underlægges en norm, hvis rækkevidde og materielle indhold endnu ikke er klarlagt.

KreaKom finder, at dette indebærer en betydelig grad af retlig usikkerhed. Når en ny ansvarsnorm etableres uden nærmere materiel afgrænsning og samtidig tillægges direkte retsvirkning, opstår der en periode med for mange ubekendte for de omfattede aktører.

Det er grundlæggende for retssikkerheden, at de retlige rammer, man underlægges, er tilstrækkeligt klare og forudsigelige. Når en bindende ansvarsnorm først konkretiseres gennem fremtidig praksis, reduceres forudsigeligheden i den indledende fase. Dette gør sig særligt gældende, når normen retter sig mod en bred og sammensat kreds af aktører – herunder i visse tilfælde ikke-

erhvervsdrivende – hvor kravene til klarhed i det materielle udgangspunkt må være tilsvarende høje.

Efter KreaKoms opfattelse bør en regulering af denne karakter i højere grad, end det er tilfældet, have et klart materielt udgangspunkt, så de omfattede aktører og deres rådgivere kan forstå og indrette sig på normens krav fra ordningens ikrafttræden – og ikke først efter en længere praksisudvikling.

4. Henvisningen til annonceindtægt

I bemærkningerne (s. 72) anføres det, at der ved vurderingen af, om indholdet er "nået bredt ud", bl.a. kan lægges vægt på, om afsenderen har annonceindtægter.

Formuleringen giver anledning til en vis uklarhed. Det fremstår ikke entydigt, om der sigtes til, at det konkrete indhold skal være finansieret via annonceindtægter, eller om der henvises til, at afsenderen generelt har en kommerciel karakter eller indtjening.

Da kommercielt indhold omfattet af markedsføringsloven falder uden for medieombudsmandens kompetence, må det antages, at der sigtes til afsenderens generelle karakter og ikke det enkelte opslag. En mindre sproglig præcisering i bemærkningerne vil efter KreaKoms opfattelse kunne afhjælpe denne usikkerhed og sikre en klarere forståelse af bestemmelsens anvendelsesområde.

5. Ikrafttræden og klarhed om forpligtelser

Det fremgår af lovudkastet, at loven foreslås at træde i kraft den 1. juli 2026, og at medieombudsmanden ikke vil have kompetence i relation til forhold, der er begået forud for ikrafttrædelsen.

Når den nærmere afgrænsning af "større alternative medieaktører" fastsættes administrativt, og når grundkategorien samtidig er bred, er det afgørende, at det i praksis står klart, hvornår den enkelte aktør kan forvente at skulle efterleve den nye ansvarsnorm. Dette gælder særligt, hvis tærsklen for "større" aktører fastsættes på et relativt lavt niveau – eksempelvis 15.000 følgere – som vil kunne omfatte en bred og sammensat kreds.

Forudsigelighed om både ikrafttrædelse og afgrænsning er afgørende, særligt i lyset af de retlige usikkerhedsmomenter, der i øvrigt er beskrevet i dette høringssvar. KreaKom finder det derfor væsentligt, at der skabes tydelig og samtidig klarhed om, fra hvilket tidspunkt og på hvilket grundlag de enkelte aktører omfattes, herunder hvordan overgangen til det nye regime håndteres i praksis. De berørte aktører skal have reel mulighed for at forstå, om de er omfattet, og indrette deres publiceringspraksis herefter fra ordningens begyndelse.

Såfremt der i praksis vil være en etableringsperiode, hvor medieombudsmandens institution opbygges, finder KreaKom det afgørende, at der samtidig sker en klar og offentlig udmelding om, fra hvilket tidspunkt ansvarsnormen håndhæves, og hvordan den indledende periode administreres. En sådan tydelighed er nødvendig for at sikre en ordnet overgang og undgå unødig retlig usikkerhed for de omfattede aktører.

Afsluttende bemærkning

KreaKom anerkender behovet for en regulering, der adresserer nye digitale offentliggørelsesformer og sikrer ansvarlighed i den digitale medieoffentlighed. Det er imidlertid afgørende, at reguleringen udformes med høj grad af klarhed, proportionalitet og forudsigelighed - særligt når der indføres nye begreber, nye afgrænsninger og en ny retligt bindende ansvarsnorm, som potentielt kan få betydning ud over den konkrete ordning.

KreaKom opfordrer derfor til, at de ovenfor beskrevne forhold præciseres i den videre lovbehandling og i den efterfølgende udmøntning, således at de omfattede aktører fra ordningens begyndelse har klare og operationelle rammer at navigere efter.

KreaKom står fortsat til rådighed for dialog om de rejste spørgsmål og bidrager gerne yderligere til det videre arbejde med udmøntningen af reglerne, herunder i forbindelse med bekendtgørelsesarbejde og eventuel vejledning.

Med venlig hilsen
Malene Birkebæk

Adm. Direktør
Kreativitet & Kommunikation
mb@kreakom.dk | +45 27 27 06 13

Københavns Byret

Kulturministeriet

Præsidenten
Domhuset, Nytorv 25
1450 København K.
Tlf. 99 68 70 15
CVR 21 65 95 09
adm.kbh@domstol.dk
J.nr. 26/03210

Den 27. februar 2026

Ved mail af 6. februar 2026 har Kulturministeriet anmodet om eventuelle bemærkninger til lovudkast om medieombudsmanden.

Jeg skal i den anledning på byretspræsidenternes vegne oplyse, at byretterne kan henholde sig til Østre Landsrets høringssvar af 16. februar 2026. Byretterne skal i forlængelse heraf præcisere, at det afsatte beløb på 0,4 mio. kr. til retterne for merudgifter til behandling af flere anmodninger om aktindsigt i 2. halvår af 2026 efter retternes opfattelse klart ikke er på et niveau, der vil kunne dække de forventede merudgifter ved domstolene.

Byretterne finder det i forlængelse heraf væsentligt, at domstolene tilføres de fornødne midler i forbindelse med lovændringen, som medfører merudgifter for domstolene. Som lovudkastet på nuværende tidspunkt er finansieret, vil det bidrage til, at domstolenes flerårsaftale fra november 2023 om domstolenes økonomi for 2024-2027 bliver udhulet som følge af de nye, ressourcekrævende lovgivningsinitiativer. Det bemærkes herved, at behandling af aktindsigtsanmodninger erfaringsmæssigt kræver erfarne kontorfunktionær- og juristressourcer, som må tilføres området, når antallet af anmodninger stiger. Disse ressourcer vil fragå den almindelige retsagsbehandling ved retterne og dermed påvirke sagsbehandlingstiderne negativt.

Byretterne ønsker herudover ikke at udtale sig om udkastet.

Der henvises til J.nr. 281668.

Kopi af dette høringssvar er tillige sendt til Domstolsstyrelsen.

Med venlig hilsen

Nikolaj Aarø-Hansen

MEDIERÅDET
FOR BØRN & UNGE

26. februar 2026

Kulturministeriet
Sendt til: kum@kum.dk

Medierådet for Børn og Unge

Høringssvar til lovforslag om medieombudsmanden
Kulturministeriet har den 30. januar 2026 fremsendt høring vedr. forslag til lov om medieombudsmanden.

Medierådet ser frem til at bidrage til udpegning af en repræsentant for offentligheden til Udpegningsorganet og stiller sig i øvrigt til rådighed for at dele viden og erfaringer angående beskyttelse af børn og unge samt deres adgang til troværdige nyheder og deltagelse i den demokratiske samtale.

Medierådet takker for muligheden for at komme med bemærkninger til lovforslaget og skal herefter bemærke:

Medierådet billiger altid initiativer, der kan styrke vores demokratiske samfund og rettigheder, herunder også børn og unges tryghed, trivsel og rettigheder i det digitale miljø. En medieombudsmand kan ses som en instans, der styrker dette ærinde. Dertil tilføjes, at der er et særligt behov for øget fokus på beskyttelse af mindreårige samt deres ret til at have adgang til troværdige nyheder og faktuelle oplysninger. Størstedelen af danske børn og unge er hyppigt i kontakt med indhold produceret og udbredt af alternative medieaktører, som i lovforslaget eksemplificeres som influenter, bloggere, netaviser og podcasts. Derudover er mange af de platforme/kanaler, som disse alternative medieaktører er til stede på, ikke designet til børn og unge. Dette bør tages in mente, når de større alternative medieaktører og deres indhold vurderes.

Der lægges i nærværende høringssvar således særlig vægt på beskyttelse af mindreårige, behov for nærmere definition af *større alternative medieaktører* samt en nærmere definition af de større alternative medieaktørers indhold, og medieombudsmandens vurdering af dette indhold. Bemærkningerne relaterer sig primært til § 10 og § 13.

Beskyttelse af mindreårige
Medierådet finder det positivt, at medieombudsmanden har kompetence over for alternative medieaktører i sager om indhold, der udbredes til offentligheden, når indholdet er af alvorlig eller principiel karakter og er nået bredt ud. Det noteres dog, at et særligt fokus på mindreårige ikke indgår i lovteksten, men kun benævnes i de generelle bemærkninger og bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser[1].

[1] Jf. pkt. 3.2.3.2. Håndhævelse af ny ansvarsnorm om "god offentliggørelsesskik" og bemærkninger til § 10.

Medierådet anser det for hensigtsmæssigt, hvis hensynet til mindreårige skrives direkte ind i lovteksten, da det er velkendt, at danske børn og unges primære adgang til nyhedsformidling sker gennem alternative medieaktører og digitale platforme. Dette medieforbrug adskiller sig fra andre aldersgrupper i den danske befolkning[2].

I forlængelse heraf finder Medierådet, at fokus på beskyttelse af mindreåriges adgang til troværdig viden og nyheder generelt bør skærpes i lovforslaget og i medieombudsmandens opdrag. Dette kan bl.a. ske ved at konkretisere, hvornår der er tale om indhold af *alvorlig* eller *principiel karakter,* og hvordan det vurderes, om indholdet i tilstrækkelig grad henvender sig til børn og unge. I vurderingen af, hvorvidt indhold er af alvorlig eller principiel karakter, kan Kulturministeren med fordel lade sig inspirere af 4C modellen, der benyttes til at definere skadeligt indhold og online risici ("The 4Cs: Classifying online risk to children"[3]), og udvikle en lignede model til vurdering af indhold, der tilhører medieombudsmandens ansvarsområde, efter forskellige parametre. Medierådet stiller sig i den forbindelse til rådighed for sparring i forbindelse med implementering af lovforslaget og etablering af medieombudsmanden, da Medierådet beskæftiger sig med film- og trailervurdering iht. skadelighed for børn i forskellige aldre.

Herefter skal Medierådet bemærke, at det efter rådets vurdering ikke vil være tilstrækkeligt at have fokus på indhold *henvendt* til børn og unge, da børn og unge i det nuværende digitale medielandskab også har adgang til indhold, der som udgangspunkt er målrettet voksne. Derfor må beskyttelsen af mindreårige også sigte på at sikre, at de ikke eksponeres for uegnet og potentielt skadeligt indhold. Det er således en nødvendighed, at vurdering af indhold har fokus på, hvorvidt afsenderen har mange følgere, som er mindreårige, *og* om indholdet udbredes til mindreårige. En udfordring, Medierådet ønsker at gøre opmærksom på i denne sammenhæng, er adgang til data til at vurdere indholdets udbredelse. Adgangen til brugerdata om fx følgernes alder vil ofte kun være tilgængelige for afsenderen af indholdet. Derfor bør medieombudsmanden have kompetencer til at anmode om denne data fra aktøren. Alternativt kan større alternative medieaktører pålægges at aflægge en kontinuerlig 'transparency report', med inspiration fra forordningen om digitale tjenester, hvor data om aktørens følgere skal indgå. Dette kræver dog, at medieombudsmanden eller en anden instans registrerer disse aktører.

---

[2], Nordic Media Literacy Survey 2026, Nordisk Ministerråd, Medierådet for børn og Unge samt mediemyndighederne i Norden: 2.1 Young People's Understanding of Media and Social Media in Democratic Society – News consumption

[3] Livingstone, S., & Stoilova, M. (2021). The 4Cs: Classifying Online Risk to Children. (CO:RE Short Report Series on Key Topics). Hamburg: Leibniz-Institut für Medienforschung | Hans-Bredow-Institut (HBI); CO:RE - Children Online: Research and Evidence. https://doi.org/10.21241/ssoar.71817.

Medierådet bemærker desuden, at det i bemærkningerne til §13, stk. 6, fremhæves, at det er muligt for medieombudsmanden at prioritere sager, der vurderes til at være væsentlige eller af principiel betydning. Medierådet fremhæver i denne forbindelse, at indhold som mindreårige møder eller som er henvendt til børn og unge, bør tillægges særlig vægt for medieombudsmanden ift. vurderingen af, om sager er af væsentlig eller principiel betydning og dermed skal prioriteres. Ligesom der opfordres til, at eventuelle skadelighedseffekter af indhold over for børn og unge inkluderes i prioriteringen af sager.

Nærmere definition af 'større alternative medieaktører'
Medierådet noterer, at det i lovforslaget ikke er endeligt defineret, hvad der kan betragtes som *større alternative medieaktører*. I de generelle bemærkninger til lovforslaget fremgår Medieansvarsudvalgets forslag til definition som:

"*Alternative medieaktører bør forstås som medieaktører, der ikke er underlagt Pressenævnets kompetence, men hvis indhold og udbredelse i øvrigt kan sammenlignes med massemediernes indhold og udbredelse. […] Udvalget finder videre, at en medieombudsmands kompetence bør være uafhængig af indholdets format og den platform, som indholdet offentliggøres på, så ordningen fremtidssikres mod forandringer i medielandskabet"*[4].

Medierådet er i den forbindelse enig i, at medieombudsmandens kompetence bør være uafhængig af indholdets format og platform, hvor det udbredes. Ligesom at eventuelle skadespåvirkninger for unge vil være indholdsbetinget og derfor skulle vurderes uafhængigt af format og platform af medieombudsmanden.

Derudover opfordrer Medierådet til, at der i afgrænsningen af, hvorvidt den alternative medieaktør er af *større* karakter, lægges vægt på andre faktorer end antal følgere på en enkelt platform. Danske børn og unges medieforbrug går på tværs af digitale platforme, da de fx følger influenter på forskellige platforme, og rækkevidde for indhold kan således også gå på tværs af platforme, ligesom indhold kan udbredes på forskellige platforme i både identiske og justerede formater. Det vil på denne baggrund være svært at vurdere, om de foreslåede 15.000 følgere eller abonnenter er repræsentativt for den faktiske rækkevidde, udbredelse og størrelse af aktørerne[5]. I den forbindelse bør det også præciseres, om det er abonnenter på tværs af platforme, eller om det er antal abonnenter på den platform, hvor brugeren har mødt indholdet. Medierådet vil i den forbindelse opfordre til et øget fokus på karakteren af udbredelse af indhold end antal følgere.

Følgerantal er kun én ud af flere faktorer, der kan beskrive, hvor bredt aktørens indhold udbredes. Der bør således også tages hensyn til, at indhold kan spredes via annoncer, delinger fra andre osv., hvorfor et samlet *reach* i nogle tilfælde

[4] Jf. 3.2.2.1 Afgrænsning af alternative medieaktører omfattet af medieombudsmandens kompetence
[5] Jf. bemærkninger til §10, stk. 3

kan være en bedre målestok end antallet af følgere og abonnenter. Der bør derfor også tages hensyn til faktorer som *antal visninger* og *antal delinger* i vurderingen af aktørens størrelse og rækkevidde. I det tilfælde, at data om fx delinger eller antal visninger kun er synlige for aktøren selv, bør medieombudsmanden have kompetencer til at få udleveret disse data.

Nødvendighed for nærmere definition af de alternative medieaktørers indhold

Medierådet bemærker, at det i lovforslagets § 10, stk. 1, henvises til, at medieombudsmanden har kompetence over for større alternative medieaktører i sager om indhold, der udbredes til offentligheden, når indholdet:

"1) har karakter af nyhedsformidling eller anden formidling af faktuel karakter,
2) har en særlig relation til landet
3) udbredes af alternative medieaktører, der er mindst 15 år."

Medierådet vil i denne forbindelse påpege, at det skal være tydeligt, hvornår indhold kan defineres som 'nyhedsformidling' eller 'anden faktuel karakter'. Derudover er det uklart, om indholdet vurderes ud fra enkeltstående indhold (som opslag, blogs eller podcastafsnit), eller om det vurderes ud fra medieaktørens samlede kanal. Nyhedsformidling og indhold af faktuel karakter skabes, placeres og deles ofte i en strøm af øvrigt indhold på en kanal, hvorfor det giver mening at vurdere medieaktørens samlede kanal og karakteren af indholdet herpå. I den forbindelse bør der opdyrkes samarbejder med øvrige myndigheder og organisationer, som forholder sig til alternative medieaktørers – fx influenters – indhold og børns beskyttelse. Således kan der arbejdes for en tilgang, som kan bidrage til en helhedsorienteret tilgang til håndhævelse og ansvarspålæggelse hos disse alternative medieaktører.

Endeligt er det også væsentligt at være opmærksom på forskellige former for nyhedsindhold, når udbredelse defineres. Det fremgår fx ikke tydeligt af lovforslaget eller de dertilhørende bemærkninger, hvorvidt udbredelse af indhold udelukkende omfatter indhold produceret selvstændigt af de alternative medieaktører, eller om det også omfatter deres deling af andres indhold. Det må derfor defineres, hvorvidt medieombudsmanden vil have kompetencer ift. danske medieaktører, der også deler internationalt indhold, eller om det kun omhandler indhold produceret i Danmark.

Inspiration i Medierådets etiske retningslinjer

Medierådet noterer sig afslutningsvis, at medieombudsmanden løbende vil udarbejde og opdatere et sæt retningslinjer, der afspejler ansvarsnormens nærmere indhold[6]. Udover retningslinjerne for god presseetik og de etiske retningslinjer for influenter og bloggere, kan der ligeledes findes inspiration i Medierå-

[6] Jf. bemærkningerne til § 13, stk. 1

dets De etiske retningslinjer. Retningslinjerne er henvendt til digitale tjenesteudbydere, men kan være brugbare for alle, der er interesseret i beskyttelse af mindreårige i det digitale medielandskab. De etiske retningslinjer tager afsæt i eksisterende love og konventioner, herunder FN's Børnekonvention.

Medierådet finder det i høj grad væsentligt, at der sker et øget fokus på det nye medielandskabs betydning for den demokratiske samtale i Danmark. Medierådet ønsker sig bedre håndhævelse af eksisterende regler og ansvar, som allerede påfalder eller bør påfalde platforme, som børn og unge bruger, og ikke mindst influenter på platformene, som børn og unge er storforbrugere af og særligt påvirkelige overfor. Medieombudsmanden ses som et rigtigt skridt i retning mod større ansvarspålæggelse hos disse aktører – ikke mindst ift. nyhedsforbrug og oplysning, men også ift. kommerciel påvirkning, forbrugsvaner, holdninger, vaner og idealer.

Medierådet for Børn og Unge takker endnu engang for mulighed for at komme med bemærkninger og stiller sig til rådighed ved behov for yderligere bidrag.

Med venlig hilsen

Miriam Michaelsen
Forperson, Medierådet for Børn og Unge

Til: Service (kum@kum.dk), Julie Broholm (jubr@kum.dk), Victor Rou Røddik Nielsen (vrn@kum.dk)
Cc: mail@politiforbundet.dk (mail@politiforbundet.dk), Jakob Agesen (JAG002@POLITI.DK)
Fra: Christian Palsteen Dong (cpd@politiforbundet.dk)
Titel: SV: Høring over forslag til lov om medieombudsmanden
Sendt: 26-02-2026 12:22

Kulturministeriet

Politiforbundet takker for høring over lovforslaget om medieombudsmanden.

Politiforbundet ser forslaget som et **positivt og relevant initiativ**, der adresserer en væsentlig udfordring i relation til den digitale udstilling af politifolk på sociale medier og andre alternative medieplatforme.

Etableringen af en uafhængig medieombudsmand med kompetence over for nyhedslignende og faktuelt indhold fra alternative medieaktører giver mulighed for en mere smidig, administrativ og proportional håndtering af sager om urigtige eller krænkende fremstillinger, herunder gennem genmæle og mulighed for offentliggørelse af afgørelser. Det er efter vores opfattelse et vigtigt supplement til det eksisterende ansvarssystem og kan samtidig bidrage til at aflaste straffesystemet, uden at alvorlige sager fratages mulighed for strafferetlig behandling.

Samlet set vurderer Politiforbundet, at forslaget styrker retssikkerheden og skaber en mere tidssvarende ramme for håndtering af digitale mediekrænkelser. Vi vil derfor gerne tilkendegive vores positive opbakning til initiativet.

Vi har derudover ikke bemærkninger til forslaget

Vores journalnr.: 2026-00116

Venlig hilsen

Christian Dong
Forbundssekretær

POLITI FORBUNDET
Det stærkeste fællesskab

Tlf.: +45 33 45 59 60
Mobil: +45 29 63 83 99

Gl. Kongevej 60, 11. sal
1850 Frederiksberg
Tlf.: +45 3345 5900
mail@politiforbundet.dk

Politiforbundet beskytter dine data. Læs mere: Databeskyttelsespolitik.
Denne e-mail kan indeholde fortrolige oplysninger og er kun tiltænkt ovennævnte modtager(e).

Har du fejlagtigt modtaget mailen, beder vi dig kontakte afsender og slette mailen samt evt. vedhæftninger.
Sikker mail kan sendes til mail@politiforbundet.dk (kræver adgang til sikker mail).

Fra: Vinoth Palm Paramasamy <vppa@kum.dk>
Sendt: fredag den 30. januar 2026 13.53
Cc: Julie Broholm <jubr@kum.dk>; Victor Rou Røddik Nielsen <vrn@kum.dk>
Emne: Høring over forslag til lov om medieombudsmanden

Til høringsparterne

Se venligst vedhæftede høringsbrev, udkast til lovforslag samt høringsliste.

Fristen for høringssvar er

Høringssvar bedes sendt til kum@kum.dk med jubr@kum.dk og vrn@kum.dk i kopi.
Eventuelle spørgsmål til lovforslaget kan rettes til specialkonsulent Julie Broholm på jubr@kum.dk eller tlf. 21195585.

Vinoth Palm Paramasamy
Fuldmægtig

Kulturministeriet | Nybrogade 2 | 1203 København K
21 63 81 06 | vppa@kum.dk | https://url41.mailanyone.net/scanner?m=1vlo0Y-000000003TT-2jW8&d=4%7Cmail%2F90%2F1769777400%2F1vlo0Y-000000003TT-2jW8%7Cin41k%7C57e1b682%7C25933027%7C13345177%7C697CA9E2AB5E3C97E0A354380F7E2EDE&o=..wwkumdwk&s=bTK9I8kzeKk-cNQQD6fGHRLfiochttps://url41.mailanyone.net/scanner?m=1vlo0Y-000000003TT-2jW8&d=4%7Cmail%2F90%2F1769777400%2F1vlo0Y-000000003TT-2jW8%7Cin41k%7C57e1b682%7C25933027%7C13345177%7C697CA9E2AB5E3C97E0A354380F7E2EDE&o=..wwkumdwk&s=bTK9I8kzeKk-cNQQD6fGHRLfioc

KULTUR MINISTERIET

PRESSE NÆVNET

23. februar 2026

Kulturministeriet

Sendt til kum@kum.dk med jubr@kum.dk og vrn@kum.dk i cc

Høring over forslag til lov om medieombudsmanden (Pressenævnets sag nr. 2026-01698)

Kulturministeriet har ved mail af 30. januar 2026 anmodet om eventuelle bemærkninger til forslag til lov om medieombudsmanden.

Pressenævnet har noteret sig, at lovforslaget vil indebære ændringer af lovgivning, som har betydning for nævnets virke. Dette gælder lovforslagets bestemmelse om, *at* medieombudsmanden får mulighed for at indbringe sager for Pressenævnet, *at* der fremover vil være ens regulering af elektroniske medier udgivet under samme titel som et trykt medie eller en radio- eller tv-virksomhed ved fravigelse af kravet om anmeldelse efter medieansvarslovens § 1, nr. 3, *at* anmeldelseskravet i lov om massemediers informationsdatabaser afskaffes, og *at* afskære nævnets adgang til at afvise sager med henvisning til manglende retlig interesse for så vidt angår sager indbragt af medieombudsmanden.

Nævnet har i forhold til lovforslagets § 12 om medieombudsmandens mulighed for at indbringe sager for Pressenævnet noteret sig, at det ikke vil være et krav, at medieombudsmanden hører en eventuelt forurettet, inden sagen indbringes for Pressenævnet, eller at den forurettede samtykker til indbringelsen.

Dette kan give anledning til overvejelser om, hvordan Pressenævnet i forhold til en forurettet skal behandle sager, som indbringes af medieombudsmanden. I den forbindelse bemærker nævnet, at det blandt andet følger af den gældende bestemmelse i medieansvarslovens § 44, stk. 2, at nævnet af egen drift kan optage en sag til behandling, hvis sagen er af væsentlig eller principiel betydning, og at der i sådanne tilfælde indhentes en udtalelse fra den forurettede. I praksis har Pressenævnet – hvis den forurettede i udtalelsen har frabedt sig, at nævnet behandlede sagen – undladt at optage sagen til behandling af egen drift af hensyn til beskyttelsen af den forurettede. Det er uklart, hvordan Pressenævnet skal forholde sig i forhold til en eventuelt forurettet i sager, der indbringes af medieombudsmanden efter lovforslagets § 12.

Pressenævnet har noteret sig, at det fremgår af de specielle bemærkninger til lovforslagets § 12, at den foreslåede bestemmelse om, at medieombudsmanden vil kunne indbringe sager for Pressenævnet på baggrund af henvendelser og på eget initiativ, ikke ændrer på den forurettedes mulighed for at indbringe sager for Pressenævnet i medfør medieansvarsloven. I den for-

bindelse bemærkes, at det kan betyde, at der eventuelt vil kunne forekomme tilfælde, hvor der vil være to parallelle klagesager, hvor nævnet vil skulle tage stilling til den samme offentliggørelse, men med forskellige klageparter og eventuelt forskellige klagepunkter. Det kan overvejes, om det vil være hensigtsmæssigt at fastsætte regler om sambehandling af sådanne klager.

Pressenævnet bemærker, at der på baggrund af de ovenfor nævnte forslag vil kunne blive indbragt et større antal klagesager for nævnet end i dag. Dette vil i givet fald medføre behov for at tilføre yderligere ressourcer til Pressenævnet til både administration, juridisk sagsbehandling og nævnsbehandling. Dette vil også – i en overgangsperiode – kunne påvirke sagsbehandlingstiden i negativ retning.

Det bemærkes, at udgifter til nævnets virksomhed, herunder udgifter til nævnets sekretariat og vederlag til nævnets medlemmer, afholdes af medierne efter en fast fordelingsnøgle, jf. § medieansvarslovens § 52, stk. 3, og § 16 i Pressenævnets forretningsorden (bekendtgørelse nr. 86 af 9. februar 1998).

Nævnet har i den forbindelse noteret sig, at det fremgår af lovforslaget, at forslagene om ens regulering af massemedier udgivet under samme titel og om afskaffelse af krav om anmeldelse af offentligt tilgængelige informationsdatabaser til Pressenævnet og Datatilsynet vurderes at medføre begrænsede økonomiske konsekvenser for Pressenævnet, som finansieres af mediebranchen. Nævnet bemærker i den forbindelse, at forslaget om, at medieombudsmanden kan indbringe sager for Pressenævnet, ikke er omtalt i afsnittet om økonomiske konsekvenser for erhvervslivet mv.

Med venlig hilsen

Lisbeth Feldvoss

Røde Kors
Blegdamsvej 27
2100 København Ø

Tlf. 3525 9200
info@rodekors.dk

HØRINGSSVAR

25. februar 2026

Til:
Kulturministeriet, kum@kum.dk
cc. jubr@kum.dk og vrn@kum.dk
Fra:
Røde Kors

Høring vedr. udkast til forslag til lov om medieombudsmanden

Røde Kors takker for modtagelsen af høring vedrørende etableringen af en uafhængig offentlig medieombudsmand. Vi bakker op om intentionen bag forslaget og formålet med at sikre, at moderne, alternative medieformer fremover også reguleres og håndhæves for at sikre en god offentliggørelsesskik.

Generelt er vi i Røde Kors meget opmærksomme på vores ansvar, når vi på sociale medier formidler Røde Kors´ humanitære rolle og ansvar såvel nationalt og internationalt. Røde Kors er verden over anerkendt for høj troværdighed. Og vi gør meget ud af at dokumentere vores tilstedeværelse og indsatser på en etisk korrekt måde, så sårbart indhold og fortællinger om udsatte mennesker – særligt i krige og katastrofer - formidles på en måde, der er i overensstemmelse med vores grundlæggende principper. Det gælder naturligvis også på alle medieflader – herunder når vi anvender sociale medier i markedsførings- eller rekrutteringsøjemed.

På det internationale område arbejder vi allerede i dag under et kodeks; Core Humanitarian Standards, som kræver, at vi formidler udsatte menneskers historier korrekt med samtykke og respekt. Derudover har vi generelt en restriktiv politik ved brugen af AI til fx billeder. Det betyder, at vi tydeligt skriver, hvis billeder er genereret ved brug af AI, ligesom vi i årevis har gjort det fx ved brugen af modelbilleder.

Jf. ovenstående er vi af den klare opfattelse, at Røde Kors i dag lever op til forslagets indhold og formål, herunder særligt omkring en ny ansvarsnorm og god offentliggørelsesskik. Vi vil dog følge praksis hos medieombudsmanden tæt – også for løbende at tilpasse os og sikre os, at den nye regulering ikke griber unødigt ind i vores virke og forretning.

Røde Kors står naturligvis til rådighed for uddybning af ovenstående bemærkninger.

Med venlig hilsen

Anders Ladekarl, generalsekretær

Høringssvar til udkast til forslag til lov om medieombudsmand

Sten Schaumburg-Müller, professor, dr.jur, Juridisk Institut, Syddansk Universitet

Forslaget vedrørende en medieombudsmand er i det store hele glimrende, og her har jeg ikke bemærkninger.

Jeg skal derimod kommentere på lovforslagets § 37, der umiddelbart kan virke meget fornuftigt, men ved nærmere eftersyn indeholder en række problemer.

I § 37 hedder det:

> **§ 37.** I lov nr. 430 af 1. juni 1994 om massemediers informationsdatabaser, som ændret ved § 81 i lov nr. 429 af 31. maj 2000, § 22 i lov nr. 433 af 31. maj 2000 og § 7 i lov nr. 503 af 23. maj 2018, foretages følgende ændring:
>
> **1.** I *§ 6* udgår »ud over at« og »være anmeldt til Pressenævnet og Datatilsynet med angivelse af, hvem der er ansvarlig for informationsdatabasen«.

Ideen er at afskaffe det tredobbelte anmeldelseskrav for mediedatabaser, der er tilknyttet et medie, omfattet af medieansvarsloven.

Ordningen hidtil har været, at et medie, der ikke er omfattet medieansvarslovens § 1, nr. 1 eller nr. 2, om henholdsvis indenlandske periodiske skrifter og indenlandske radio- og tv-stationer, kan tilmelde sig Pressenævnet for på den måde at blive omfattet af medieansvarsloven og andre dertil knyttede regler, som fx retsplejelovens regler om vidnefritagelse m.fl.

Herudover kunne mediet efter mediedatabaselovens § 6, stk. 1, anmelde en offentligt tilgængelig mediedatabase til både Pressenævnet og Datatilsynet for at blive omfattet af mediedatabaselovens regler.

Der er imidlertid en række problemer forbundet med blot at afskaffe anmeldelseskravet efter mediedatabaseloven og derved automatisk lægge offentligt tilgængelige mediedatabaser, der er tilknyttet medier under medieansvarsloven, ind under mediedatabaseloven.

To konkurrerende regelsæt

For det første vil der herefter blive to regelsæt, der regulerer spørgsmålet om den fortsatte tilgængelighed af offentliggjorte oplysninger om personer.

Efter medieansvarslovens § 34 skal mediers indhold og handlemåde være i overensstemmelse med god presseskik. I Retningslinjer for god presseskik, vedtaget af Dansk Journalistforbund og Danske Medier december 2023 hedder det i regel D:

> ”Meddelelser offentliggjort i digitale medier vil ofte være tilgængelige længe efter, at de er publiceret. Efter anmodning skal mediet tage stilling til, om det er muligt og rimeligt at hindre tilgængeligheden af tidligere offentliggjorte, følsomme eller private oplysninger, uanset at disse tidligere er offentliggjort i overensstemmelse med god presseskik”

og i et sidepapir til retningslinjerne er emnet nærmere uddybet. Hindring af tilgængeliggørelse kan ifølge papiret ske på flere måder: ved anonymisering, ved afindeksering og ved afpublicering, jf. sidepapiret s. 11-13.

"Afindeksering" foregår ved, at mediet elektronisk kan markere, at websiden ikke længere kan søges via en søgefunktion. Afindeksering er kendt fra EU-retten, hvor EU-Domstolen i Google Spain tilpligtede Google at afindeksere en korrekt oplysning om en persons tidligere konkurs, således *at* denne oplysning ikke kom frem ved almindelig søgning, men *at* oplysningen forsat var tilgængelig i det oprindelige medie.[1]

"Afpublicering" er egentlig sletning.

Det ses således, at Retningslinjerne opererer med tre muligheder, hvoraf både anonymisering og afindeksering er mindre indgribende end krav om sletning.

Pressenævnet har i en del sager kritiseret manglende anonymisering,[2] og i enkelte sager manglende afindekserering.[3] Pressenævnet har derimod ikke i nogen sager fundet det stridende mod god presseskik, at indhold, der tidligere var bragt i overensstemmelse med god presseskik, ikke senere er blevet slettet.

Det andet regelsæt er mediedatabaselovens regler om offentligt tilgængelige mediedatabaser. Her kræver § 8, stk. 3, at en række typer af personoplysninger slettes efter 3 år, idet stk. 4 bestemmer, at der alligevel ikke skal ske sletning, hvis hensynet til informationsfriheden vejer tungere.

Påfaldende er her, at mediedatabaseloven kun opererer med sletning som mulighed og ikke, som Retningslinjerne, også med mulighed for anonymisering eller afindeksering. Det bemærkes, at man også kunne forestille sig andre muligheder, som fx til den tidligere offentliggjorte oplysning at knytte en note med senere udvikling.[4] Denne mulighed er ikke altid interessant, men kan være det, fx at man ved en (korrekt) oplysning om fældende dom indsætter en note om en senere frifindelse.

Det bemærkes, at Pressenævnet, der også er kompetent efter mediedatabaseloven, hidtil ikke i nogen sag har krævet sletning. Dette er velbegrundet, jf. nærmere nedenfor.

Tilbage står, *at* der efter lovforslaget vil være to konkurrerende regelsæt, der gælder på samme område, men har et delvist forskelligt indhold,[5] og *at* den i lovforslaget lovede lettere adgang til sletning ikke har bund i hidtidig praksis, men kun i en lovbestemmelse fra 1994, der aldrig er blevet anvendt.

Mediedatabaselovens regler om offentligt tilgængelige mediedatabaser er både teknisk og juridisk håbløst forældede

Ideen med § 37 i lovforslaget er at udvide området for mediedatabaselovens regler om offentligt tilgængelige mediedatabaser.

Det er en dårlig ide.

---

[1] Google Spain C-136/17, dom af 24. sept. 2019
[2] Se seneste eksempel i sag nr. 2025-05246, kendelse af 18. dec. 2025.
[3] Seneste eksempel i sag nr. 2021-80-0616, kendelse af 15. april 2021.
[4] Som i EMD-dommen Times Newspapers Ltd mod Storbritannien 10. marts 2009.
[5] Justitsministeriet finder, at aktuelle ordning med to forskellige regelsæt er "unødigt kompliceret", lovforslagets s. 47. Men med forslaget afskaffes kun anmeldelsespligten, ikke de to forskellige regelsæt.

For det *første* er den tekniske udvikling løbet fra reguleringen.

Det vigtigste i den sammenhæng er, at der er en del andre muligheder end sletning, jf. ovenfor.

Hertil kommer, at formentlig alle elektroniske medier nu om stunder udgør en mediedatabase, hvilket ikke var tilfældet i begyndelsen af 1990'erne. Mediedatabaseloven forudsætter, at der findes elektroniske medier, der ikke udgør en mediedatabase. Den tekniske udvikling ses også i den lidt besynderlige § 11 i mediedatabaseloven, hvorefter enhver kan forlange oplyst, hvilke oplysninger den offentligt tilgængelige database indeholder om den pågældende. Eftersom databasen er offentlig, kan man selv søge det frem, hvad der muligvis ikke var tilfældet for over 30 år siden.

For det *andet* er den juridiske udvikling løbet fra mediedatabaselovens regler om offentligt tilgængelige mediedatabaser.

I forhold til EU-retten ses dette ved, at de kategorier af oplysninger, mediedatabaseloven opererer med, ikke svarer til aktuel databeskyttelsesrets opdeling i personoplysninger generelt, særlig personoplysninger og personoplysninger om strafbare forhold (jf. GDPR art. 6, 9 og 10). Mediedatabaseloven er fra tiden før den EU-retlige regulering med først persondatadirektivet og siden GDPR og bruger, så vidt jeg kan se, en gammel, for længst forladt kategori af semifølsomme oplysninger.

Det ses endvidere ved, at mediedatabaseloven ikke tager stilling til GDPR art. 89 om behandling af personoplysninger til arkivformål i samfundets interesse. I denne bestemmelse nævnes pseudonymisering eksplicit som en mulighed, og lidt mere indirekte angives, at anonymisering kan tages i brug. Disse muligheder er ikke indarbejdet i mediedatabaseloven, og det bemærkes, at heller ikke den danske databeskyttelseslov inddrager dette aspekt, hvorved netop reguleringen af mediers arkivfunktion i form af offentligt tilgængelige databaser ikke er i god overensstemmelse med EU-retten.

Værre er det, at mediedatabaseloven ved sit krav om sletning ikke – eller i hvert fald ikke særligt tydeligt – tager stilling til den menneskeretlige regulering af spørgsmålet. Et krav om sletning er åbenlyst et indgreb i ytrings- og informationsfriheden efter EMRK art. 10 og skal som et sådant leve op til kravene i art. 10, stk. 2. EMD's Storkammer har i dommen Hurbain mod Belgien 4. juli 2023 understreget, at "it is not the role of judicial authorities to engage in rewriting history by ordering the removal from the public domain of all traces of publications which have in the past been found, by final judicial decision" (pr. 182).

En egentlig sletning fra fortsat tilgængelige, men tidligere udgaver af onlineudgaver af aviser mv. er ud fra dette synspunkt problematisk, da det kan udgøre omskrivning af historien.

Hurbain mod Belgien drejer sig om et nationalt krav om anonymisering. Dette udgør selvfølgelig et indgreb i art. 10, som EMD i den konkrete sag finder berettiget, altså ingen krænkelse af art. 10.

Interessant I nærværende sammenhæng er, at Storkammeret opstiller syv kriterier, der bør indgå i afvejningen af hensyn til den omtale persons privatliv og hensynet til ytrings- og informationsfriheden:

(i) the nature of the archived information
(ii) the time that has elapsed since the events and since the initial and online publication
(iii) the contemporary interest of the information
(iv) whether the person claiming entitlement to be forgotten is well known and his or her conduct since the events

(v) the negative repercussions of the continued availability of the information online
(vi) the degree of accessibility of the information in the digital archives
(vii) the impact of the measure on freedom of expression and more specifically on freedom of the press. (Hurbain, pr. 205, kriterierne gennemgås pr. 214-254)

Uden at have undersøgt det i detaljer, er det mit indtryk, at det er disse eller lignende kriterier Pressenævnet anvender, når der skal træffes afgørelse efter medieansvarslovens § 34 og god presseskik.

Derimod er det ikke fuldt ud muligt at inddrage kriterierne, hvis der skal træffes afgørelse om sletning efter mediedatabaseloven.

Det er derfor en dårlig idé at udvide området for mediedatabasens regler om offentligt tilgængelige mediedatabaser, da disse regler ikke er opdaterede, hverken på den tekniske udvikling eller på den juridiske udvikling i både EU-retten og EMRK-retten.

Løsningsforslag: I stedet for i 2026 at aktivere en forældet lov fra 1994, vil det være i bedre overensstemmelse med EU-retten, EMRK og den tekniske udvikling helt at afskaffe mediedatabaselovens bestemmelser om offentligt tilgængelige mediedatabaser, lovens kap. 3, §§ 6-11a.[6]

I så tilfælde vil man stadigvæk have regelsættet om god presseskik, medieansvarslovens § 34, Retningslinjer for god presseskik, der eksplicit tager stilling til spørgsmål om fortsat tilgængelighed af personoplysninger, og Pressenævnet som kompetent instans.

Hvis man ønsker, at Pressenævnet ikke blot skal kunne tage stilling til god presseskik – altså om det kan være i strid med god presseskik ikke at anonymisere, afindeksere eller afpublicere korrekte oplysninger om personer – kan man udstyre Pressenævnet med en kompetence til at træffe en egentlig afgørelse med krav om anonymisering, afindeksering eller sletning, og Pressenævnet kan så i sin praksis tage hensyn til både EU-retten og EMRK, hvilket som nævnt ikke fuldt ud er muligt efter gældende, men forældede udformning af mediedatabaselovens regler om offentligt tilgængelige mediedatabaser.

Odense, 27. februar 2026

[6] Tilbage i 2017 fremsatte Søren Sandfeld Jakobsen og jeg nogle forslag til at imødekomme GDPR's krav i art. 85 om regulering af journalistisk virksomhed, herunder afskaffelse af mediedatabaselovens kap. 3. jf. "Persondatabehandling i journalistisk øjemed", *Juristen*, 2917, s. 53-62. Desværre valgte man blot at videreføre de hidtidige, allerede dengang problematiske regler.

Til: Service (kum@kum.dk), Julie Broholm (jubr@kum.dk), Victor Rou Røddik Nielsen (vrn@kum.dk)
Fra: Frank Ulrich (dkleaks@proton.me)
Titel: Hørringssvar på forslag til lov om medieombudsmanden
Sendt: 06-02-2026 19:09

[EKSTERN E-MAIL] Denne e-mail er sendt fra en ekstern afsender.
Vær opmærksom på, at den kan indeholde links og vedhæftede filer, som ikke er sikre.

Hermed mit hørringssvar på forslag til lov om medieombudsmanden

I må meget gerne sende mig en kvittering ved modtagelsen, så jeg ved at mit høringsvar er oversendt til Folketingets medlemmer.

Hej,

Jeg deltager i denne høring, da jeg sandsynligt er en af de ”alternative medieaktører”, som lovforslaget omhandler.

Jeg har en profil kaldet Statsstyret på diverse sociale medier, som laver alt lige fra undersøgende borgerjournalistik til memes, satire og kommentarer. Min profiler har nok samlet mellem 200.000-800.000 visninger på indhold om måneden, alt efter hvor meget jeg benytter dem.

Selvom hvad jeg laver, kan virke ret grovkornet, så er alt hvad jeg laver på de SoMe-profiler, er lovligt og indenfor de grænser, som er i Grundlovens §77 og EMRK, Artikel 10. Jeg er aldrig på noget tidspunkt blevet sigtet for nogle af mine ytringer. Jeg er aldrig på noget tidspunkt været udsat for et civilt søgsmål pga. mine ytringer.

Det er min opfattelse at oprettelsen af denne medieombudsmand er en klar overtrædelse af mine grundlovssikrede rettigheder som borger. Jeg er ikke et selskab. Jeg får ikke mediestøtte. Jeg modtager igen penge. Jeg er en privat person, som benytter min ytringsfrihed på de sociale medier.

Alligevel omhandler loven mine lovlige ytringer, da medieombudsmanden selv skal definere praksis. Det betyder at praksis også kan komme til at omhandle ytringer, som eller ville være lovlige, som f.eks. satire af magthavere, nærgående spørgsmål osv.

For som jeg kan forstå f.eks. lovens følgetekst, skal loven også skal omfatte det, som lovforslaget beskriver som ” indhold, som er faktuelt korrekt”. Ligeledes kan satirisk indhold eller indhold, som udgør ren underholdning, også være omfattet af loven efter omstændighederne.

Det betyder grundlæggende, at borgerne kan ende med at stå skoleret for den medieombudsmand, fordi de har lavet et satirisk viralt meme om at Søren Pind er mildt retarderet, fordi Søren Pind bliver pigefornærmet over det og grundlæggende er en lille drakonisk kælling, som er bange for ord (min personlige mening).

Jeg kan også forstå, at medieombudsmanden ikke er en frivillig tilmeldingsordning ligesom pressenævnet. Så ingen frivillighed her. Vi skal alle tvinges til at respektere dette censurorgan, om vi vil det eller ej.

Jeg kan også forstå af lovens § 33, at medieombudsmanden skal kunne uddele administrative bødeforelæg uden der er en forudgående domstolsprøvelse af ytringen, forudsat overtræderen har erkendt sig skyldig. Jeg kan også forstå, at medieombudsmanden vil pålægge borgerne at betale bøder på helt op til 100.000 kr.

Ligeledes skal vi alle i fængsel i fire måneder efter lovens § 31, hvis vi nægter at følge de retarderede påbud, som medieombudsmanden sikkert vil opfinde ud af tom luft, da han igen skal udvikle egen praksis

Hvad er i øvrigt jeres plan, hvis borgerne ikke vil respektere medieombudsmandens henstillinger, som med

garanti bliver hjernedødt drakonisk censur. Vil I sende bevæbnet politi ud for at afhente borgerne, pga.de f.eks. har lavet en sjov memesang om at Lars Løkke er en fed, korrupt vælgerbedrager? Er det planen?

Hvad vil I gøre, hvis borgerne nægter anholdelse, for noget som er så latterligt? Skal politiet så bruge vold for at få dem anholdt?

Hvad tror I der sker, når borgerne optager på video, at politiet rundsmadrer dem, pga. de har lavet et sjovt meme og det bliver spredt via de sociale medier? Eller vil I også forsøge at få det fjernet fra platformene? Hvor går grænsen for jeres drakoniske idioti?

Derudover, når jeg læser vejledning til loven under sektion 3.5., som omhandler Straf og administrative bødeforelæg, så er retspraksis hentet fra politiets muligheder for at udstede fartbøder, hvilket fortæller mig at medieombudsmanden åbenbart skal fungere som en ytrings-politimand/dommer, som skal afgøre hvilke ytringer der må siges og hvilke der ikke må.

Grundlovens §77, første del, er dog ret tydelig på dette område. Ytringer skal domstolsprøves før de er ulovlige. Et nævn eller en ombudsmand er ikke en domstol. En medieombudsmand har ingen ret til at udstede bøder til borgerne, på baggrund af deres ytringer. Det er en klar overtrædelse af den retssikkerhed borgerne har for deres ytringer under Grundloven. Ligeledes er der en klar adskillelse mellem den lovgivende, den udøvende og den dømmende magt i Grundlovens §3. Det virker til i denne lovgivning, at regeringen ønsker at tilsidesætte den dømmende magt, ved at oversende domsudøvelsen til medieombudsmanden.

Dette fortæller mig, at lovforslaget er det som er nævnt i Grundlovens §77, anden del, som værende "forebyggende foranstaltninger", der er rettet imod at borgerne skal skræmmes til selvcensur.

Hvilket nok også er årsagen til at Grundloven ikke er nævnt en eneste gang i lovforslaget.

Jeg vil gerne gøre det meget tydeligt, så det ikke kan misforstås. Jeg har som borger i Danmark en grundlovssikret ytringsfrihed. Den ret er stadfæstet i vores øverste lov i landet. Et eller andet politi for sandhed skal ikke fortælle mig, hvad jeg skal sige og hvad jeg ikke skal sige, og jeg er lige som mange andre danskere, villig til at forsvare den ret, både gennem domstolene, gennem demokratiske midler og i sidste ende, om nødvendigt, med nødvendig proportionel magt.

George Orwell's bog 1984 er ikke en manual og jeg har personligt ikke tænkt mig at respektere nogen afgørelser fra denne medieombudsmand, da hele instansen åbenlyst er grundlovsstridig.

Så I kan tage jeres lille lovforslag, krølle det pænt sammen og stoppe det op i røven på jer selv. For absolut ingen rationelle personer, der bare har en lille selvrespekt, vil finde sig i at blive udsat for censur af en flok fedladne nørder i jakkesæt.

I har åbenbart totalt misforstået, at jeres magt flyder gennem borgerne, og at vi når som helst kan tage den magt fra jer, hvis vi ønsker det.

Mvh. Frank Ulrich

Til: Service (kum@kum.dk), Julie Broholm (jubr@kum.dk), Victor Rou Røddik Nielsen (vrn@kum.dk)
Fra: Thomas Finne Andersen (ThomasAndersen@Shret.dk)
Titel: Høringssvar - Vedr. afskaffelse af retsafgift i aktindsigter for journalister
Sendt: 23-02-2026 08:51
Bilag: Høringsbrev.pdf; Høringsliste.pdf; Forslag til lov om medieombudsmanden.pdf;

Til Kulturministeriet

Sø- og Handelsretten har modtaget det vedhæftede lovforslag og har alene bemærkninger til de skønnede merudgifter vedrørende forslaget om afskaffelse af retsafgift på aktindsigt for massemedier.

Retten modtager et stort antal anmodninger om aktindsigt hvert år. I 2025 modtog vi 729 anmodninger, og i 2024 modtog vi 766 anmodninger.

Anmodningerne er fordelt således, at ca. en tredjedel af anmodningerne vedrører domme og kendelser i retsafdelingen, og ca. to tredjedele vedrører insolvensskiftesager i skifteretten.

For så vidt angår aktindsigt i insolvensskiftesager, kommer mere end halvdelen af anmodningerne fra journalister. Typisk anmoder journalister om aktindsigt i alle akterne i en sag, og særligt i konkurssager kan der være mange dokumenter. I mindre konkursboer kan der være 10-20 dokumenter, mens der i større konkursboer kan være flere hundrede dokumenter. Når vi har vejledt en journalist, der ønsker aktindsigt i alle akterne i en sag, om, at retsafgiften er 150 kr. pr. dokument, begrænser journalisten typisk sin anmodning til den seneste redegørelse fra kurator eller til nogle få dokumenter.

Når aktindsigt for massemedier bliver afgiftsfri, må det forventes, at antallet af aktindsigtsanmodninger i insolvensskiftesager vil stige væsentligt. Det må videre forventes, at den enkelte aktindsigtsanmodning fra journalister vil antage et væsentligt større omfang. Særligt det øgede omfang af hver aktindsigtsanmodning vil medføre et betydeligt ekstra resursetræk for Sø- og Handelsretten. De i lovforslaget skønnede merudgifter for domstolene ses derfor sat for lavt.

Med venlig hilsen

Thomas Finne Andersen
Juridisk sekretariatschef
Direkte: + 45 99 68 47 21
Mobil: + 45 24 89 02 65
ThomasAndersen@Shret.dk

Sø- og Handelsretten
Amaliegade 35, 2. sal
1256 København K.
Tlf.: 99 68 46 20
www.shret.dk

Fra: Vinoth Palm Paramasamy <vppa@kum.dk>
Sendt: 30. januar 2026 13:53
Cc: Julie Broholm <jubr@kum.dk>; Victor Rou Røddik Nielsen <vrn@kum.dk>
Emne: Høring over forslag til lov om medieombudsmanden

ADVARSEL! Denne mail kommer fra en ekstern afsender uden for Danmarks Domstole. Tryk ikke på links og åbn ikke vedhæftede filer, hvis du ikke kender afsenderen, eller hvis mailen ser mistænkelig ud.

Til høringsparterne

Se venligst vedhæftede høringsbrev, udkast til lovforslag samt høringsliste.

Fristen for høringssvar er

Høringssvar bedes sendt til kum@kum.dk med jubr@kum.dk og vrn@kum.dk i kopi.

Eventuelle spørgsmål til lovforslaget kan rettes til specialkonsulent Julie Broholm på jubr@kum.dk eller tlf. 21195585.

Vinoth Palm Paramasamy
Fuldmægtig

Kulturministeriet | Nybrogade 2 | 1203 København K
21 63 81 06 | vppa@kum.dk | www.kum.dk

MINISTERIET

Danmark

Sendt til kum@kum.dk
CC: jubr@kum.dk og vrn@kum.dk
Kulturministeriet

TV 2 Danmark A/S

Rugaardsvej 25
5100 Odense
+45 65 91 91 91

Teglholm Allé 16
2450 København SV
+45 39 75 75 75

www.tv2.dk

Odense, den 26. februar 2026
TV 2-ref.: 2026-20095

HØRING OVER UDKAST TIL LOVFORSLAG OM MEDIEOMBUDSMANDEN

Kulturministeriet (i det følgende KUM) har den 30. januar 2026 sendt et udkast til lovforslag om medieombudsmanden i høring.

TV 2 Danmark A/S (i det følgende TV 2) takker for muligheden for at kommentere på lovudkastet. Lovudkastet giver TV 2 anledning til at fremkomme med følgende bemærkninger:

Lovforslagets § 1

Det følger af formålsbestemmelsen, at

> *"Medieombudsmanden har til formål at fremme almindelig redelighed i mediebilledet".*

Massemedier (anmeldt til Pressenævnet) skal opfylde den retlige standard "god presseskik", og det følger af lovforslaget, at de nye medieaktører fremover tilsvarende skal opfylde en ny standard "god offentliggørelsesskik".

TV 2 finder ikke, at det fremstår tilstrækkeligt tydeligt i lovforslaget om "almindelig redelighed" indebærer en ny norm, eller hvorvidt KUM anser begrebet for at være en samlebetegnelse for "god presseskik og "god offentliggørelsesskik".

Det er TV 2s opfattelse, at massemedierne alene skal være forpligtet til at efterleve normen "god presseskik" og ikke en ny ikke specificeret norm om "almindelig redelighed".

TV 2s opfattelse finder støtte flere steder i lovforslaget, fx i de specielle bemærkninger side 74:

> *"Det bemærkes, at Pressenævnet som hidtil alene vil skulle træffe afgørelse om i sager om, hvorvidt der er sket en offentliggørelse, der er i strid med god presseskik og hvorvidt et massemedie er forpligtet til at offentliggøre et genmæle. Pressenævnet vil ikke kunne tage stilling til om f.eks. en offentliggørelse er i strid med almindelig redelighed."*

og i den politiske aftale side 2 øverst

> *"Aftalepartierne er derfor enige om, at der er behov for at etablere en ny ansvarsnorm for alternative medieaktører [...]"*

TV 2 opfordrer KUM til, at det tydeligt indskrives i lovforslaget, at massemedier ikke skal følge en ny norm, der ligger udover "god presseskik".

Hvis "almindelig redelighed" mod forventning måtte indebære en ny norm som massemedierne skal følge, bør dette tydeliggøres i lovforslaget, herunder med en beskrivelse af, hvad normen indeholder tillige med en forklaring på, hvordan massemedier kan være underlagt normen, når Pressenævnet ikke kan tage stilling til, om en offentliggørelse er i strid med "almindelig redelighed".

Hvis "almindelig redelighed" udgør en samlebetegnelse for "god presseskik og "god offentliggørelsesskik" bør dette tydeliggøres i lovforslaget.

Lovforslagets § 2

TV 2 bemærker, at der i udpegningsorganet ikke er en repræsentant for hverken DR eller TV 2. Efter TV 2s opfattelse er det forkert og TV 2 foreslår, at der til udpegningsorganet tilføjes en repræsentant udpeget af DR og TV 2.

Lovforslagets § 11

TV 2 bakker op om medieombudsmandens rolle af oplysende karakter. I forhold til medieombudsmanden rolle af debatskabende karakter, bemærker TV 2, at det i forbindelse med udførelsen af den debatskabende karakter er afgørende, at der ikke overfor massemedier opstår en ny ansvarsnorm, der ligger udover "god presseskik", jf. bemærkningerne under § 1.

Lovforslagets § 12

I lovforslagets side 32 fremgår det, at

> *"Det forudsættes, at medieombudsmanden vil indbringe sager for Pressenævnet som har væsentlig eller principiel betydning for almindelig redelighed."*

I forlængelse af TV 2s bemærkninger vedrørende § 1 foreslår TV 2 for det første at slette "for almindelig redelighed" i bemærkningerne på side 32.

Det påpeges i den forbindelse, at dette netop fremgår af Medieansvarsudvalgets rapport side 31:

> *"Efter flertallet i udvalgets opfattelse skal en medieombudsmand tillægges kompetence til at indbringe sager af væsentlig eller principiel betydning for Pressenævnet."*

For det andet er TV 2 uforstående overfor bemærkninger i lovforslagets side 74,

om høring af/samtykke fra den forurettede:

> *"det ikke vil være et krav, at medieombudsmanden hører den forurettede forud for indbringelse af en sag for Pressenævnet, eller at den forurettede samtykker til indbringelsen. Medieombudsmanden vil dog kunne foretage en sådan høring af den forurettede og undlade at indbringe en sag, hvis den forurettede ikke ønsker, at sagen indbringes for Pressenævnet."*

Det følger af medieansvarslovens § 44, stk. 2, at Pressenævnet af egen drift kan behandle en sag, hvis sagen er af væsentlig eller principiel betydning, og i sådanne sager indhenter Pressenævnet en udtalelse fra den forurettede. I praksis har Pressenævnet i den forbindelse undladt at behandle sager af egen drift, såfremt den forurettede ikke har ønsket sagens behandling.

TV 2 foreslår, at denne praksis videreføres til de sager, medieombudsmanden måtte indbringe for Pressenævnet, så den forurettede har mulighed for at modsætte sig, at sagen indbringes for Pressenævnet.

For det tredje har TV 2 bemærkninger til kriterierne for, hvilke sager medieombudsmanden skal kunne indbringe for Pressenævnet.

Der er ikke i lovforslaget anført kriterier for, hvilke sager medieombudsmanden kan indbringe for Pressenævnet, så længe der er tale om "væsentlige og principielle" sager.

Det er TV 2s opfattelse, at såfremt en forurettet person har ressourcerne til at klage, så bør det ikke være et anliggende for en offentligt udpeget medieombudsmand at indbringe en sag for Pressenævnet på den forurettedes vegne. Den forurettedes ressourcer bør som det mindre i det mere i hvert fald tillægges betydning i forbindelse med medieombudsmandens beslutning om at indbringe en sag for Pressenævnet.

For det fjerde bemærker TV 2, at det bør tydeliggøres i lovforslaget, at den sædvanlige procedure, jf. medieansvarslovens § 34, stk. 3 for indbringelse af sager mod DR, TV 2 og TV 2 ikke berøres af lovforslaget. Det vil sige; såfremt medieombudsmanden måtte føre en sag mod DR, TV 2 eller TV 2 Regionerne, så skal medieombudsmanden i første omgang klage til DR/TV 2/TV 2 Regionerne. Medieombudsmanden kan derefter indbringe DR/TV 2/ TV 2 Regionernes svar for Pressenævnet.

For det femte bemærker TV 2, at det fremgår af lovforslaget, at medieombudsmanden både skal kunne indbringe sager for Pressenævnet vedrørende god presseskik samt sager vedrørende afslag på genmæle. Indbringelse af sager vedrørende afslag på genmæle er ikke en del af medieansvarsudvalgets anbefalinger. I lovforslaget gøres ingen bemærkninger om, hvorfor lovforslaget på dette punkt går videre end medieansvarsudvalgets anbefalinger.

Et genmæle angår en klagers mulighed for korrektion af faktiske oplysninger i en sag, der har været omtalt i et medie. TV 2 mener ikke, det er formålstjenligt at en offentligt udpeget medieombudsmand skal føre sådanne sager og under alle om-

stændigheder, vil medieombudsmanden skulle indhente de relevante oplysninger af faktisk karakter fra den pågældende klager, da medieombudsmanden af gode grunde ikke kender dem selv. TV 2 opfordrer til, at medieombudsmanden alene kan indbringe sager vedrørende god presseskik og ikke sager vedrørende afslag på genmæle. Såfremt KUM måtte være uenig heri, opfordrer TV 2 til, at det uddybes i lovforslaget hvorfor og på hvilken måde, medieombudsmanden skal kunne indbringe sager vedrørende genmæle.

Lovforslagets indholdsfortegnelse og pkt. 4-13

Der er uoverensstemmelse mellem indholdsfortegnelsen (lovforslagets side 12) og punkterne anført i lovforslagets side 59 ff. Punkt 5 i indholdsfortegnelsen "Forholdet til Danmarks forpligtelser" er endvidere slet ikke nævnt i lovforslaget. Det må bero på en fejl. Under "forholdet til Danmarks forpligtelser" bør forholdet til EMRK omtales. Under "forholdet til EU-retten" bør EMFA omtales.

På side 60 omtales "økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet." TV 2 er positiv overfor forslaget om afskaffelse af afgift for udlevering af visse kopier og udskrifter mv. for massemedier. Lovforslaget bør også omtale en forventet negativ påvirkning af erhvervslivet i og med, der må forventes behandlet flere sager i Pressenævnet fremover end i dag, og dermed et behov for yderligere ressourcer til Pressenævnet. Udgifterne til Pressenævnet afholdes af medierne.

---ooOoo--

Afslutningsvis vil TV 2 nævne, at det er positivt, at KUM ikke har fulgt anbefalingen fra medieansvarsudvalget om, at medieombudsmanden skal kunne føre sager mod massemedier.

Med venlig hilsen

Lisbeth Qvist
Juridisk direktør
TV 2 Jura

Vestre Landsret
Præsidenten

Kulturministeriet
Nybrogade 2
1203 København K

16. februar 2026

J.nr.: 26/04083-2

Sendt pr. mail til kum@kum.dk, jubr@kum.dk og vrn@kum.dk

Sagsbehandler: Lars B Olesen

Kulturministeriet har ved brev af 30. januar 2026 anmodet om eventuelle bemærkninger til lovudkast om medieombudsmanden.

Det fremgår af lovudkastets § 2, at der oprettes et udpegningsorgan, som ansætter medieombudsmanden. Landsretten har noteret sig, at det af den politiske aftale fremgår, at formanden for udpegningsorganet skal være en landsdommer. Lovudkastet er udformet i overensstemmelse hermed. Landsretten bemærker hertil, at dommere sædvanligvis alene udpeges til offentlige råd eller nævn, hvor der er tale om tvistløsning, klagesagsbehandling eller lignende opgaver, hvilket ikke er tilfældet for det foreslåede udpegningsorgan.

Efter lovudkastets § 8 fastsættes medieombudsmandens løn og øvrige ansættelsesvilkår af udpegningsorganet, og efter bemærkningerne til bestemmelsen sker dette efter forhandling med medieombudsmanden. Det fremgår ikke af bemærkningerne, om dette indebærer, at udpegningsorganet skal anses for ansættelsesmyndighed for medieombudsmanden. Det forekommer i givet fald mindre hensigtsmæssigt, hvis denne opgave skulle varetages af et kollegialt organ som udpegningsorganet, herunder f.eks. i forhold til sygdom, ferie, evt. barselsorlov mv. Det kan derfor overvejes at præcisere, at eksempelvis det relevante ministerium er ansættelsesmyndighed, og at udpegningsorganet alene skal godkende løn og ansættelsesvilkår for medieombudsmanden.

Det foreslås med lovudkastet, at private straffesager om freds- og ærekrænkelser skal kunne behandles efter reglerne om den forenklede proces, hvis der ikke nedlægges påstand om fængselsstraf (forslaget til retsplejelovens § 400, stk. 3, 2. pkt.). Landsretten bemærker, at dette ikke er i overensstemmelse med Retsplejerådets tidligere forslag og anbefalinger om den forenklede proces (dengang småsagsprocessen), jf. betænkning nr. 1436/2004, s. 448 f. Det anføres her, at private straffesager som følge af deres særlige karakter bør være undtaget fra den forenklede proces.

Landsretten bemærker desuden, at private straffesager, hvis der bliver mulighed for at behandle sådanne sager i den forenklede proces, i givet fald må forventes ofte at have en sådan karakter, at retten

vil bestemme, at sagens videre behandling i stedet skal ske efter retsplejelovens almindelige procesregler. Alternativt vil der antagelig ofte være grundlag for at give parterne et advokatpålæg, jf. forslaget til retsplejelovens § 259, stk. 3. Dette skal også ses i lyset at, at det med lovudkastet er forudsat, at private straffesager om freds- og ærekrænkelser, der er sket i massemedier omfattet af medieansvarsloven, som det klare udgangspunkt henvises til videre behandling uden anvendelse af reglerne om den forenklede proces.

Hvis man – som der nu lægges op til – giver mulighed for at behandle straffesager i den forenklede proces, bør lovudkastet endvidere indeholde nærmere overvejelser om rækkevidden og omfanget af rettens vejledningspligt i sager, hvor den ene part nedlægger påstand om en strafferetlig sanktion i form af en bøde. Dette kan tale for, at retten har ingen eller alene en meget begrænset vejledningspligt i disse sager.

Lovudkastet indeholder mulighed for, at medieombudsmanden og dennes ansatte kan møde i visse civile sager og straffesager (forslaget til retsplejelovens § 105, stk. 5, og § 260, stk. 8). Landsretten går i den forbindelse ud fra, at de pågældende, der får mulighed for at møde i retten, vil have den fornødne viden om og erfaring med retssagsbehandling.

Det foreslås, at massemedier omfattet af medieansvarsloven ikke længere skal betale retsafgift ved udlevering af kopi af domme mv. efter retsplejelovens regler om aktindsigt (forslaget til retsafgiftslovens § 35, stk. 2). Landsretten bemærker, at dette må forventes at indebære, at retterne skal bruge betydelige yderligere ressourcer på at behandle flere anmodninger om aktindsigt fra massemedier. Landsretten har noteret sig, at der i den forbindelse overføres et mindre beløb til retterne som følge af et stigende antal aktindsigtsanmodninger, jf. lovudkastets almindelige bemærkninger pkt. 4.

Efter lovudkastets § 34, stk. 2, finder den foreslåede ændring af retsafgiftsloven ikke anvendelse for anmodninger indgivet før lovens ikrafttræden. Efter retsafgiftslovens § 46 forfalder retsafgiften til betaling ved indgivelsen af anmodningen. Det betyder, at der ved anmodninger om aktindsigt indgivet inden lovens ikrafttræden skal betales retsafgift efter de gældende regler. Lovudkastets bemærkninger bør udformes i overensstemmelse hermed.

Landsretten ønsker ikke i øvrigt at udtale sig om udkastet.

Med venlig hilsen

Jens Røn

Østre Landsret
Præsidenten

Kulturministeriet, Departementet
Nybrogade 2
DNK-1203 København K
Danmark

Sendt til kum@kum.dk, jubr@kum.dk og vrn@kum.dk

Dato: 16. februar 2026
Sagsbeh.: Rikke Larsen
J.nr.: 26/03745

Kulturministeriet har ved brev af 6. februar 2026 (sagsnr. 281668) anmodet om eventuelle bemærkninger til lovudkast om medieombudsmanden.

Det fremgår af lovudkastets § 2, at der oprettes et udpegningsorgan, som ansætter medieombudsmanden. Landsretten har noteret sig, at det af den politiske aftale fremgår, at formanden for udpegningsorganet skal være en landsdommer. Lovudkastet er udformet i overensstemmelse hermed. Landsretten bemærker hertil, at dommere sædvanligvis alene udpeges til offentlige råd eller nævn, hvor der er tale om tvistløsning, klagesagsbehandling eller lignende opgaver, hvilket ikke er tilfældet for det foreslåede udpegningsorgan.

Efter lovudkastets § 8 fastsættes medieombudsmandens løn og øvrige ansættelsesvilkår af udpegningsorganet, og efter bemærkningerne til bestemmelsen sker dette efter forhandling med medieombudsmanden. Det fremgår ikke af bemærkningerne, om dette indebærer, at udpegningsorganet skal anses for ansættelsesmyndighed for medieombudsmanden. Det forekommer i givet fald mindre hensigtsmæssigt, hvis denne opgave skulle varetages af et kollegialt organ som udpegningsorganet, herunder f.eks. i forhold til sygdom, ferie, evt. barselsorlov m.v. Det kan derfor overvejes at præcisere, at eksempelvis det relevante ministerium er ansættelsesmyndighed, og at udpegningsorganet alene skal godkende løn og ansættelsesvilkår for medieombudsmanden.

Det foreslås med lovudkastet, at private straffesager om freds- og ærekrænkelser skal kunne behandles efter reglerne om den forenklede proces, hvis der ikke nedlægges påstand om fængselsstraf (forslaget til retsplejelovens § 400, stk. 3, 2. pkt.). Landsretten bemærker, at dette ikke er i overensstemmelse med Retsplejerådets tidligere forslag og anbefalinger om den forenklede proces (dengang småsagsprocessen), jf. betænkning nr. 1436/2004, s. 448 f. Det anføres her, at private straffesager som følge af deres særlige karakter bør være undtaget fra den forenklede proces.

Landsretten bemærker desuden, at private straffesager – hvis der bliver mulighed for at behandle sådanne sager i den forenklede proces – i givet fald må forventes ofte at have en sådan karakter, at retten vil bestemme, at sagens videre behandling i stedet skal ske efter retsplejelovens almindelige procesregler. Alternativt vil der antagelig ofte være grundlag for at give parterne et advokatpålæg, jf. forslaget til retsplejelovens § 259, stk. 3. Dette skal også ses i lyset at, at det med lovudkastet er forudsat, at private straffesager om freds- og ærekrænkelser, der er sket i massemedier omfattet af medieansvarsloven, som det klare udgangspunkt henvises til videre behandling uden anvendelse af reglerne om den forenklede proces.

Hvis man – som der nu lægges op til – giver mulighed for at behandle straffesager i den forenklede proces, bør lovudkastet endvidere indeholde nærmere overvejelser om rækkevidden og omfanget af rettens vejledningspligt i sager, hvor den ene part nedlægger påstand om en strafferetlig sanktion i form af en bøde. Dette kan tale for, at retten har ingen eller alene en meget begrænset vejledningspligt i disse sager.

Lovudkastet indeholder mulighed for, at medieombudsmanden og dennes ansatte kan møde i visse civile sager og straffesager (forslaget til retsplejelovens § 105, stk. 5, og § 260, stk. 8). Landsretten går i den forbindelse ud fra, at de pågældende, der får mulighed for at møde i retten, vil have den fornødne viden om og erfaring med retssagsbehandling.

Det foreslås, at massemedier omfattet af medieansvarsloven ikke længere skal betale retsafgift ved udlevering af kopi af domme m.v. efter retsplejelovens regler om aktindsigt (forslaget til retsafgiftslovens § 35, stk. 2). Landsretten bemærker, at dette må forventes at indebære, at retterne skal bruge betydelige yderligere ressourcer på at behandle flere anmodninger om aktindsigt fra massemedier. Landsretten har noteret sig, at der i den forbindelse overføres et mindre beløb til retterne som følge af et stigende antal aktindsigtsanmodninger, jf. lovudkastets almindelige bemærkninger pkt. 4.

Efter lovudkastets § 34, stk. 2, finder den foreslåede ændring af retsafgiftsloven ikke anvendelse for anmodninger indgivet før lovens ikrafttræden. Efter retsafgiftslovens § 46 forfalder retsafgiften til betaling ved indgivelsen af anmodningen. Det betyder, at der ved anmodninger om aktindsigt indgivet inden lovens ikrafttræden skal betales retsafgift efter de gældende regler. Lovudkastets bemærkninger bør udformes i overensstemmelse hermed.

Landsretten ønsker ikke i øvrigt at udtale sig om udkastet.

Med venlig hilsen

Carsten Kristian Vollmer